

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2011/89/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 16 noiembrie 2011

de modificare a Directivelor 98/78/CE, 2002/87/CE, 2006/48/CE și 2009/138/CE în ceea ce privește supravegherea suplimentară a entităților financiare care aparțin unui conglomerat financiar

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

obiectul unei supravegheri suplimentare fără a se suprapune acestora sau a afecta grupul, indiferent de structura juridică a grupului.

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 53 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar ⁽³⁾ conferă autorităților competente din sectorul financiar competențe și instrumente suplimentare în vederea supravegherii grupurilor compuse din numeroase entități reglementate care își desfășoară activitatea în diverse sectoare ale piețelor financiare. Aceste grupuri (conglomerate financiare) sunt expuse riscurilor (riscuri de grup) printre care se numără: riscul de contaminare, în cazul în care riscul se propagă de la un capăt la celălalt al grupului; concentrarea riscurilor, în cazul în care același tip de risc apare în diverse părți ale grupului în același timp; complexitatea gestionării a numeroase entități juridice foarte diferite; posibilele conflicte de interese; și provocarea alocării capitalului reglementat la toate entitățile reglementate care sunt parte a conglomeratului financiar, evitând astfel utilizarea multiplă a capitalului. Pe lângă supravegherea individuală, consolidată sau de grup, conglomeratele financiare ar trebui să facă

- (2) Este necesară asigurarea coerenței dintre obiectivele Directivei 2002/87/CE, pe de o parte, și cele ale Directivelor Consiliului 73/239/CEE ⁽⁴⁾ și 92/49/CEE ⁽⁵⁾ și ale Directivelor 98/78/CE ⁽⁶⁾, 2002/83/CE ⁽⁷⁾, 2004/39/CE ⁽⁸⁾, 2005/68/CE ⁽⁹⁾, 2006/48/CE ⁽¹⁰⁾, 2006/49/CE ⁽¹¹⁾, 2009/65/CE ⁽¹²⁾, 2009/138/CE ⁽¹³⁾ și 2011/61/UE ⁽¹⁴⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului, pe de altă parte, pentru a permite supravegherea suplimentară corespunzătoare a grupurilor de asigurători și a grupurilor bancare, inclusiv atunci când acestea fac parte dintr-un holding financiar mixt.

⁽⁴⁾ Prima directivă 73/239/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă (JO L 228, 16.8.1973, p. 3).

⁽⁵⁾ Directiva 92/49/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind asigurarea generală directă (a treia directivă privind „asigurarea generală”) (JO L 228, 11.8.1992, p. 1).

⁽⁶⁾ Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 octombrie 1998 privind supravegherea suplimentară a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care fac parte dintr-un grup de asigurare sau reasigurare (JO L 330, 5.12.1998, p. 1).

⁽⁷⁾ Directiva 2002/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea directă de viață (JO L 345, 19.12.2002, p. 1).

⁽⁸⁾ Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare (JO L 145, 30.4.2004, p. 1).

⁽⁹⁾ Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2005 privind reasigurarea (JO L 323, 9.12.2005, p. 1).

⁽¹⁰⁾ Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit (JO L 177, 30.6.2006, p. 1).

⁽¹¹⁾ Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind rata de acoperire a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit (JO L 177, 30.6.2006, p. 201).

⁽¹²⁾ Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

⁽¹³⁾ Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

⁽¹⁴⁾ Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administrarea fondurilor de investiții alternative (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

⁽¹⁾ JO C 62, 26.2.2011, p. 1.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 5 iulie 2011 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 8 noiembrie 2011.

⁽³⁾ JO L 35, 11.2.2003, p. 1.

- (3) Este necesară identificarea conglomeratelor financiare de pe întreg teritoriul Uniunii în funcție de măsura în care sunt expuse riscurilor de grup, pe baza orientărilor generale comune elaborate de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾ (ABE), de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²⁾ (AEAPO) și de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽³⁾ (AEVMP), în conformitate cu articolul 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, prin intermediul Comitetului comun al autorităților europene de supraveghere (Comitetul comun). De asemenea, este importantă aplicarea într-un mod bazat pe risc a prevederilor referitoare la derogarea de la aplicarea supravegherii suplimentare, conform respectivelor orientări generale. Acest lucru prezintă o importanță deosebită în cazul marilor conglomerate financiare internaționale.
- (4) Monitorizarea exhaustivă și adecvată a riscurilor de grup în cadrul conglomeratelor financiare internaționale mari și complexe, precum și supravegherea politicilor de capital la nivel de grup sunt posibile doar dacă autoritățile competente nu trebuie să se limiteze la cadrul național al mandatului lor pentru a colecta informații prudențiale și a planifica măsurile de supraveghere. Prin urmare, autoritățile competente considerate cele mai implicate în supravegherea unui conglomerat financiar trebuie să coordoneze între ele supravegherea suplimentară a conglomeratelor financiare internaționale între autoritățile competente considerate cele mai implicate în supravegherea suplimentară a unui conglomerat. Colegiile autorităților competente relevante ale unui conglomerat financiar ar trebui să reflecte natura complementară a Directivei 2002/87/CE și să nu dubleze sau să înlocuiască, ci să aducă astfel valoare adăugată activităților colegiilor existente pentru subgrupul bancar și cel al asigurărilor din conglomeratele financiare respective. Colegiul unui conglomerat financiar ar trebui să fie constituit numai acolo unde nu există nici colegiu bancar, nici colegiu sectorial al întreprinderilor de asigurare.
- (5) Pentru a se asigura o supraveghere de reglementare adecvată, este necesar ca structura juridică și structura de conducere și organizațională a conglomeratelor financiare, inclusiv toate entitățile reglementate, filialele nereglementate și sucursalele importante ale băncilor, întreprinderile de asigurări și conglomeratele financiare cu activități transfrontaliere, să fie supravegheate de ABE, AEAPO, AEVMP (denumite împreună în continuare „AES”) și de Comitetul comun, după caz, iar informațiile să fie puse la dispoziția autorităților competente relevante.
- (6) Pentru a asigura o supraveghere suplimentară eficace a entităților reglementate din cadrul unui conglomerat financiar, în special în cazul în care sediul uneia dintre filialele sale se află într-o țară terță, întreprinderile cărora li se aplică prezenta directivă ar trebui să includă orice întreprindere, în special orice instituție de credit care are sediul social într-o țară terță și care ar avea nevoie de o autorizație în cazul în care sediul său social s-ar afla pe teritoriul Uniunii.
- (7) Pentru a contribui la stabilitatea pieței interne a serviciilor financiare, supravegherea suplimentară a conglomeratelor internaționale financiare mari și complexe necesită o coordonare la nivelul Uniunii. În acest scop, autoritățile competente trebuie să convină asupra abordărilor prudențiale care urmează a fi aplicate acestor conglomerate financiare. AES ar trebui să elaboreze, în conformitate cu articolul 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, și prin intermediul Comitetului comun, orientări generale comune pentru aceste abordări comune, asigurând astfel un cadru prudențial exhaustiv al instrumentelor și competențelor de supraveghere puse la dispoziție în directivele privind activitatea bancară, activitatea de asigurare, valorile mobiliare și conglomeratele financiare. Orientările generale prevăzute în Directiva 2002/87/CE ar trebui să reflecte natura complementară a supravegherii în temeiul respectivei directive și să completeze supravegherea specifică fiecărui sector prevăzută de Directivele 73/239/CEE, 92/49/CEE, 98/78/CE, 2002/83/CE, 2004/39/CE, 2006/48/CE, 2006/49/CE, 2009/138/CE și 2001/61/UE.
- (8) Există o necesitate reală de a monitoriza și a controla riscurile de grup la care ar putea fi expuse conglomeratele financiare din cauza participațiilor pe care le dețin în alte societăți. Pentru cazurile în care competențele specifice de supraveghere prevăzute de Directiva 2002/87/CE se dovedesc insuficiente, autoritățile de supraveghere trebuie să elaboreze metode alternative de tratare a acestor riscuri și de luare în considerare a acestora în mod corespunzător, de preferință în cadrul lucrărilor desfășurate de AES prin intermediul Comitetului comun. Dacă o participație reprezintă singurul element de identificare a unui conglomerat financiar, supraveghetorii ar trebui să aibă posibilitatea de a evalua dacă grupul este expus riscului de grup și de a-l scuti de supravegherea suplimentară, dacă este cazul.
- (9) În ceea ce privește anumite structuri de grup, supraveghetorii au rămas fără competențe în timpul crizei actuale, având în vedere că dispozițiile din directivele relevante i-au forțat să aleagă între supravegherea specifică sectorului și supravegherea suplimentară. Deși trebuie efectuată o revizuire completă a Directivei 2002/87/CE în contextul lucrărilor G20 cu privire la conglomerate financiare, competențele de supraveghere necesare trebuie prevăzute cât mai rapid.
- (10) Se impune să se asigure coerența între obiectivele Directivei 2002/87/CE și ale Directivei 98/78/CE. Prin urmare, Directiva 98/78/CE ar trebui modificată pentru a defini și include holdingurile financiare mixte. În

⁽¹⁾ JO L 331, 15.12.2010, p. 12.

⁽²⁾ JO L 331, 15.12.2010, p. 48.

⁽³⁾ JO L 331, 15.12.2010, p. 84.

vederea garantării unei supravegheri coerente și în timp util, Directiva 98/78/CE ar trebui modificată, fără a aduce atingere aplicării iminente a Directivei 2009/138/CE, care ar trebui să fie modificată din aceleași motive.

- (11) Simulările de criză ar trebui să aibă loc în mod regulat pentru subgrupurile bancare și de asigurări ale unui conglomerat financiar, dar este rolul coordonatorului desemnat în conformitate cu Directiva 2002/87/CE să decidă caracterul adecvat, parametrii și momentul în care trebuie efectuată o simulare de criză pentru un anumit conglomerat financiar în ansamblu. Pentru simulările de criză desfășurate în întreaga Uniune de către AES într-un context sectorial specific, rolul Comitetului comun ar trebui să fie acela de a se asigura că simulările au loc în mod concordant în toate sectoarele. Din acest motiv, AES, prin intermediul Comitetului comun, ar trebui să poată dezvolta parametri suplimentari pentru simulările de criză desfășurate în întreaga Uniune, din care să reiasă riscurile specifice de grup care apar în mod tipic în cadrul conglomeratelor financiare și ar trebui să poată publica rezultatele la respectivele simulări de criză, în cazurile permise de legislația din sector. Ar trebui să se țină seama de experiența acumulată în simulările de criză desfășurate anterior în întreaga Uniune. De exemplu, aceste simulări ar trebui să țină cont de riscurile de lichiditate și de insolvabilitate ale conglomeratelor financiare.
- (12) Comisia ar trebui să dezvolte în continuare un sistem coerent și concludent pentru supravegherea conglomeratelor financiare. Apropia revizuire completă a Directivei 2002/87/CE ar trebui să includă entitățile nereglementate, în special vehiculele investiționale, și ar trebui să precizeze o aplicare în funcție de riscuri a derogărilor pe care le au la dispoziție autoritățile de supraveghere atunci când determină un conglomerat financiar, limitând în același timp utilizarea unor astfel de derogări. Având în vedere directivele sectoriale, revizuirea ar trebui să vizeze, de asemenea, conglomeratele financiare relevante din punct de vedere sistemic, care prin dimensiunea, interconexiunile sau complexitatea lor devin în mod deosebit vulnerabile. Aceste conglomerate ar trebui identificate prin analogie cu standardele în evoluție ale Consiliului pentru Stabilitate Financiară și ale Comitetului de supraveghere bancară de la Basel. Comisia ar trebui să aibă în vedere propunerea de măsuri de reglementare în acest domeniu.
- (13) Este necesară asigurarea coerenței dintre obiectivele Directivei 2002/87/CE și cele ale Directivei 2006/48/CE. Prin urmare, Directiva 2006/48/CE ar trebui modificată pentru a defini și include holdingurile financiare mixte.
- (14) Reînstituirea competențelor la nivelul holdingului financiar mixt presupune că anumite dispoziții ale Directivelor 98/78/CE, 2002/87/CE, 2006/48/CE sau 2009/138/CE se aplică la acest nivel în mod simultan. Aceste dispoziții pot fi echivalente între ele, în special în

ceea ce privește elementele calitative ale proceselor de supraveghere. De exemplu, cerințe identice de competență și onorabilitate pentru gestionarea holdingurilor apar în Directivele 98/78/CE, 2002/87/CE, 2006/48/CE sau 2009/138/CE. Pentru a evita suprapunerea acestor dispoziții și pentru a asigura eficiența supravegherii la cel mai înalt nivel, supraveghetorii ar trebui să poată aplica o anumită dispoziție numai o singură dată, respectând, în același timp, dispoziția echivalentă din toate directivele aplicabile. În cazul în care dispozițiile nu au o formulare identică, ele ar trebui privite ca fiind echivalente, dacă sunt similare pe fond, în special în ceea ce privește supravegherea în funcție de riscuri. Atunci când evaluează echivalența, supraveghetorii ar trebui să evalueze, în cadrul colegiilor, dacă, în ceea ce privește fiecare directivă aplicabilă, sunt îndeplinite obiectivele și este respectat domeniul de aplicare, fără a scădea standardele de supraveghere. Evaluarea echivalenței poate evolua în cursul schimbărilor la nivelul cadrelor și practicilor de supraveghere. Evaluarea echivalenței ar trebui, în consecință, să facă obiectul unui proces deschis, evolutiv. Acest proces ar trebui să permită soluții de la caz la caz permițând luarea în considerare a tuturor caracteristicilor relevante ale unui anumit grup. Pentru a asigura coerența la nivelul cadrului de supraveghere pentru un grup anumit și pentru a obține condiții de concurență echitabilă între toate conglomeratele financiare din cadrul Uniunii, este necesară o cooperare adecvată în ceea ce privește supravegherea. În acest scop, ESA, prin intermediul Comitetului comun, ar trebui să elaboreze orientări generale menite să asigure convergența evaluărilor echivalenței și să acționeze în direcția elaborării de standarde tehnice obligatorii.

- (15) Pentru a îmbunătăți supravegherea suplimentară a entităților financiare care aparțin unui conglomerat financiar, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFEU) ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește adaptările tehnice ale Directivei 2002/87/CE în legătură cu definițiile, alinierea terminologiei și metodele de calcul prevăzute în respectiva directivă. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Comisia, în momentul pregătirii și al elaborării actelor delegate, ar trebui să garanteze transmiterea simultană, promptă și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (16) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume îmbunătățirea supravegherii suplimentare a entităților financiare dintr-un conglomerat financiar, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre și, în consecință, datorită dimensiunilor și efectelor prezentei directive, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut în respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

- (17) Prin urmare, Directivele 98/78/CE, 2002/87/CE, 2006/48/CE și 2009/138/CE ar trebui modificate,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări aduse Directivei 98/78/CE

Directiva 98/78/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică după cum urmează:

(a) litera (j) se înlocuiește cu următorul text:

„(j) «holding mixt de asigurare» înseamnă o întreprindere mamă, alta decât o întreprindere de asigurare, o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță, o întreprindere de reasigurare, o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță, un holding de asigurare sau un holding financiar mixt care include printre filialele sale cel puțin o întreprindere de asigurare sau de reasigurare;”;

(b) se adaugă următoarea literă:

„(m) «holding financiar mixt» înseamnă un holding financiar mixt în sensul definiției de la articolul 2 punctul 15 din Directiva 2002/87/CE;”.

2. La articolul 2, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Orice întreprindere de asigurare sau orice întreprindere de reasigurare a cărei întreprindere mamă este un holding de asigurare, un holding financiar mixt sau o întreprindere de asigurare sau o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță face obiectul unei supravegheri suplimentare, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 5 alineatul (2), precum și la articolele 6, 8 și 10.”

3. Se introduce următorul articol:

„Articolul 2a

Nivelul de aplicare privind holdingurile financiare mixte

(1) În cazul în care un holding financiar mixt face obiectul unor dispoziții echivalente atât în prezenta directivă, cât și în Directiva 2002/87/CE, în special în ceea ce privește supravegherea în funcție de riscuri, autoritatea competentă responsabilă cu realizarea supravegherii suplimentare, după consultarea celorlalte autorități competente implicate, poate aplica doar dispoziția din Directiva 2002/87/CE respectivului holding financiar mixt.

(2) În cazul în care un holding financiar mixt face obiectul unor dispoziții echivalente atât în prezenta directivă, cât și în Directiva 2006/48/CE, în special în ceea ce privește supravegherea în funcție de riscuri, autoritatea competentă responsabilă cu realizarea supravegherii suplimentare, de comun acord cu autoritatea responsabilă cu supravegherea

consolidată în sectorul bancar și în sectorul serviciilor de investiții, poate aplica numai dispoziția echivalentă din directiva celui mai important sector, astfel cum este definit în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) din Directiva 2002/87/CE.

(3) Autoritatea competentă responsabilă cu realizarea supravegherii suplimentare informează Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (*) (ABE), și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (**) (AEAPO), cu privire la deciziile adoptate în temeiul alineatelor (1) și (2). ABE, AEAPO și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (***) elaborează, prin intermediul Comitetului comun al autorităților europene de supraveghere (denumit în continuare «Comitetul comun»), orientări generale menite să asigure convergența practicilor de supraveghere și elaborează un proiect de standarde tehnice de reglementare, pe care îl înaintează Comisiei în termen de trei ani de la adoptarea orientărilor generale.

Comisia este împuternicită să adopte standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 12.

(**) JO L 331, 15.12.2010, p. 48.

(***) JO L 331, 15.12.2010, p. 84.”

4. La articolul 3, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Exercițarea supravegherii suplimentare în conformitate cu articolul 2 nu presupune în niciun fel faptul că autoritățile competente au obligația de a exercita o funcție de supraveghere asupra întreprinderii de asigurare din țara terță, a întreprinderii de reasigurare din țara terță, a holdingului de asigurare, a holdingului financiar mixt sau a holdingului mixt de asigurare, luate în considerare separat.”

5. La articolul 4, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În cazul în care întreprinderile de asigurare sau de reasigurare autorizate în două sau mai multe state membre au drept întreprindere mamă același holding de asigurare, aceeași întreprindere de asigurare dintr-o țară terță, întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță, holding financiar mixt sau holding mixt de asigurare, autoritățile competente din statele membre respective se pot pune de acord pentru a le desemna pe acelea dintre ele care vor fi responsabile cu exercitarea supravegherii suplimentare.”

6. Articolul 10 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 10

Holdinguri de asigurare, holdinguri financiare mixte, întreprinderi de asigurare din țări terțe și întreprinderi de reasigurare din țări terțe

(1) În legătură cu articolul 2 alineatul (2), statele membre solicită ca metoda supravegherii suplimentare să fie aplicată în conformitate cu anexa II. Calculul include toate întreprinderile afiliate holdingului de asigurare, holdingului financiar mixt, întreprinderii de asigurare dintr-o țară terță sau întreprinderii de reasigurare dintr-o țară terță.

(2) În cazul în care, pe baza calculului menționat la alineatul (1), autoritățile competente ajung la concluzia că solvabilitatea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare care este filială a unui holding de asigurare, a unui holding financiar mixt sau a întreprinderii de asigurare sau a întreprinderii de reasigurare dintr-o țară terță este sau poate fi amenințată, acestea iau măsurile corespunzătoare la nivelul întreprinderii de asigurare sau al întreprinderii de reasigurare respective.”

7. Anexele I și II se modifică în conformitate cu anexa I la prezenta directivă.

Articolul 2

Modificări aduse Directivei 2002/87/CE

Directiva 2002/87/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolele 1 și 2 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă stabilește normele pentru organizarea supravegherii suplimentare a entităților reglementate care au obținut o autorizație în conformitate cu articolul 6 din Directiva 73/239/CEE, articolul 4 din Directiva 2002/83/CE (*), articolul 5 din Directiva 2004/39/CE (**), articolul 3 din Directiva 2005/68/CE (***), articolul 6 din Directiva 2006/48/CE (****), articolul 5 din Directiva 2009/65/CE (*****), articolul 14 din Directiva 2009/138/CE (*****) sau articolele 6-11 din Directiva 2011/61/UE (*****) și care aparțin unui conglomerat financiar.

De asemenea, prezenta directivă modifică normele sectoriale corespundente aplicabile entităților reglementate de directivele respective.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive:

1. «instituție de credit» înseamnă o instituție de credit în sensul articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE;
2. «întreprindere de asigurare» înseamnă o întreprindere de asigurare în sensul articolului 13 punctele 1, 2 și 3 din Directiva 2009/138/CE;

3. «întreprindere de investiții» înseamnă o întreprindere de investiții în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2004/39/CE, inclusiv întreprinderile menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind rata de adecvare a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit (*****) sau o întreprindere al cărei sediu social se află într-o țară terță și care ar avea nevoie de o autorizație în temeiul Directivei 2004/39/CE în cazul în care sediul său social s-ar afla pe teritoriul Uniunii;

4. «entitate reglementată» înseamnă o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o întreprindere de investiții, o societate de administrare a activelor sau un administrator de fonduri de investiții alternative;

5. «societate de administrare a activelor» înseamnă o societate de administrare în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE sau o întreprindere al cărei sediu social se află într-o țară terță și care ar avea nevoie de o autorizație conform directivei respective în cazul în care sediul său social s-ar afla în interiorul Uniunii;

5a. «administrator de fonduri de investiții alternative» înseamnă administratorul unui fond de investiții alternative în sensul articolului 4 alineatul (1) literele (b), (l) și (ab) din Directiva 2011/61/UE sau o întreprindere al cărei sediu social se află într-o țară terță și care ar avea nevoie de o autorizație conform directivei respective în cazul în care sediul său social s-ar afla în interiorul Uniunii;

6. «întreprindere de reasigurare» înseamnă o întreprindere de reasigurare în sensul articolului 13 punctele 4, 5 sau 6 din Directiva 2009/138/CE sau un vehicul investițional în sensul articolului 13 punctul 26 din Directiva 2009/138/CE;

7. «norme sectoriale» înseamnă legislația Uniunii privind supravegherea prudențială a entităților reglementate, în special dispozițiile Directivelor 2004/39/CE, 2006/48/CE, 2006/49/CE și 2009/138/CE;

8. «sector financiar» înseamnă un sector format din una sau mai multe dintre entitățile menționate în continuare:

(a) o instituție de credit, o instituție financiară sau o întreprindere de servicii auxiliare în sensul articolului 4 punctele 1, 5 sau 21 din Directiva 2006/48/CE (denumite în continuare în mod colectiv «sectorul bancar»);

(b) o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare sau un holding de asigurare în sensul articolului 13 punctele 1, 2, 4 sau 5 sau al articolului 212 alineatul (1) litera (f) din Directiva 2009/138/CE (denumite în continuare în mod colectiv «sectorul asigurărilor»);

- (c) o întreprindere de investiții în sensul articolului 3 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/49/CE (denumită în continuare în mod colectiv «sectorul serviciilor de investiții»);
9. «întreprindere mamă» înseamnă o întreprindere mamă conform definiției de la articolul 1 din a șaptea Directivă a Consiliului 83/349/CEE din 13 iunie 1983 privind conturile consolidate (*****) sau orice întreprindere care, în opinia autorităților competente, exercită efectiv o influență dominantă asupra unei alte întreprinderi;
10. «filială» înseamnă o filială conform definiției de la articolul 1 din Directiva 83/349/CEE sau orice întreprindere asupra căreia, potrivit opiniei autorităților competente, o întreprindere mamă exercită în mod efectiv o influență dominantă sau toate filialele unei întreprinderi filiale;
11. «participație» înseamnă o participație în sensul articolului 17 prima teză din a patra directivă 78/660/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 privind conturile anuale ale anumitor tipuri de întreprinderi (*****), sau deținerea, în mod direct sau indirect, a cel puțin 20 % din drepturile de vot sau din capitalul unei întreprinderi;
12. «grup» înseamnă un grup de întreprinderi format dintr-o întreprindere mamă, filialele acesteia și entitățile în cadrul cărora întreprinderea mamă sau filialele acesteia dețin o participație, precum și întreprinderile între care există o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE și toate subgrupurile grupului;
- 12a. «control» înseamnă relația dintre o întreprindere mamă și o filială, astfel cum se prevede la articolul 1 din Directiva 83/349/CEE, sau o relație similară între orice persoană fizică sau juridică și o întreprindere;
13. «legături strânse» înseamnă situația în care două sau mai multe persoane fizice sau juridice sunt legate prin control sau participație sau o situație în care două sau mai multe persoane fizice sau juridice sunt permanent legate aceeași persoană printr-o relație de control;
14. «conglomerat financiar» înseamnă un grup sau subgrup în care o entitate reglementată se află la conducerea grupului sau subgrupului sau cel puțin una dintre filialele acelui grup sau subgrup este o entitate reglementată și care îndeplinește următoarele condiții:
- (a) în cazul în care o entitate reglementată este la conducerea grupului sau subgrupului:
- (i) aceasta este fie întreprinderea mamă a unei entități din sectorul financiar, fie o entitate care deține o participație într-o entitate din sectorul financiar, fie o entitate legată de o entitate din sectorul financiar printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE;
- (ii) cel puțin una dintre entitățile grupului sau subgrupului aparține sectorului asigurărilor și cel puțin o entitate aparține sectorului bancar sau sectorului de servicii de investiții; și
- (iii) activitățile consolidate sau agregate ale entităților grupului sau subgrupului în sectorul asigurărilor și ale entităților în sectorul bancar și în sectorul serviciilor de investiții sunt semnificative în sensul articolului 3 alineatul (2) sau (3) din prezenta directivă; sau
- (b) în cazul în care la conducerea grupului sau subgrupului nu se află o entitate reglementată:
- (i) activitățile grupului sau subgrupului se desfășoară în principal în sectorul financiar în sensul articolului 3 alineatul (1) din prezenta directivă;
- (ii) cel puțin una dintre entitățile grupului sau subgrupului aparține sectorului asigurărilor și cel puțin o entitate aparține sectorului bancar sau sectorului de servicii de investiții; și
- (iii) activitățile consolidate sau agregate ale entităților grupului sau subgrupului în sectorul asigurărilor și ale entităților în sectorul bancar și în sectorul serviciilor de investiții sunt semnificative în sensul articolului 3 alineatul (2) sau (3) din prezenta directivă;
15. «holding financiar mixt» înseamnă o întreprindere mamă diferită de o entitate reglementată, care, împreună cu filialele sale, dintre care cel puțin una este o entitate reglementată cu sediul social în interiorul Uniunii, și cu alte entități, constituie un conglomerat financiar;
16. «autorități competente» înseamnă autoritățile naționale ale statelor membre care dispun de competența legală sau de reglementare necesară pentru a supraveghea instituțiile de credit, întreprinderile de asigurare, întreprinderile de reasigurare, întreprinderile de investiții, societățile de administrare a activelor sau administratorii fondurilor de investiții alternative, în mod individual sau la nivelul întregului grup;

17. «autorități competente implicate» înseamnă:

- (a) autoritățile competente din statele membre care răspund de supravegherea sectorială consolidată a entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar, în special a ultimei întreprinderi mamă a unui sector;
- (b) coordonatorul desemnat în conformitate cu articolul 10, în cazul în care acesta este diferit de autoritățile menționate la litera (a);
- (c) alte autorități competente, în cazul în care autoritățile menționate la literele (a) și (b) consideră acest lucru oportun;

18. «tranzacții în interiorul grupului» înseamnă toate tranzacțiile prin care o entitate reglementată care aparține unui conglomerat financiar recurge direct sau indirect la alte întreprinderi din cadrul aceluiași grup sau la orice persoană fizică sau juridică ce are legături strânse cu întreprinderile din cadrul acestui grup în vederea îndeplinirii unei obligații de natură contractuală sau nu, cu titlu oneros sau nu;

19. «concentrarea riscurilor» înseamnă toate expunerile la risc care prezintă un potențial de pierdere suficient de mare pentru a pune în pericol solvabilitatea sau poziția financiară în general a entităților reglementate din conglomeratul financiar și care pot fi determinate de riscurile de contrapartidă/de credit, de investiții, asigurare sau de piață, precum și de alte riscuri, sau de o combinație sau interacțiune a acestor riscuri.

Până la intrarea în vigoare a oricăror standarde tehnice de reglementare adoptate în conformitate cu articolul 21a alineatul (1) litera (b), opinia menționată la punctul 17 litera (c) ține seama, în mod special, de cota de piață deținută de entitățile reglementate din cadrul conglomeratului financiar în alte state membre, în special în cazul în care această cotă este mai mare de 5 %, precum și de importanța în cadrul conglomeratului financiar a oricărei entități reglementate cu sediul în alt stat membru.

(*) Directiva 2002/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea de viață (JO L 345, 19.12.2002, p. 1).

(**) Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piața instrumentelor financiare (JO L 145, 30.4.2004, p. 1).

(***) Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2005 privind reasigurarea (JO L 323, 9.12.2005, p. 1).

(****) Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit (JO L 177, 30.6.2006, p. 1).

(*****) Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

(*****) Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

(*****) Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

(*****) JO L 177, 30.6.2006, p. 201.

(*****) JO L 193, 18.7.1983, p. 1.

(*****) JO L 222, 14.8.1978, p. 11.”

2. Articolul 3 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatele (1), (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Se consideră că activitățile unui grup se desfășoară în principal în sectorul financiar în sensul articolului 2 punctul 14 litera (b) punctul (i) în cazul în care raportul dintre totalul bilanțului entităților din sectorul financiar reglementate și nereglementate din cadrul grupului în ansamblul său și, respectiv, totalul bilanțului grupului este mai mare de 40 %.

(2) Se consideră că activitățile diferitelor sectoare financiare sunt semnificative în sensul articolului 2 punctul 14 litera (a) punctul (iii) sau litera (b) punctul (iii), pentru fiecare sector financiar în parte, în cazul în care valoarea medie a raportului dintre totalul bilanțului sectorului financiar în cauză și totalul bilanțului entităților din sectorul financiar al grupului și valoarea medie a raportului dintre cerințele de solvabilitate ale aceluiași sector financiar și cerința de solvabilitate totală a entităților din sectorul financiar al grupului depășesc 10 %.

În sensul prezentei directive, sectorul financiar cel mai puțin important în cadrul unui conglomerat financiar este cel care prezintă media cea mai scăzută, iar sectorul financiar cel mai important în cadrul unui conglomerat financiar este cel care prezintă media cea mai ridicată. În scopul calculării mediei și pentru a determina care este sectorul financiar cel mai puțin important și care este sectorul financiar cel mai important, sectorul bancar și cel al serviciilor de investiții sunt luate în considerare împreună.

Societățile de administrare a activelor sunt adăugate sectorului căruia îi aparțin în cadrul grupului; dacă nu aparțin în mod exclusiv unui sector din cadrul grupului, ele sunt adăugate sectorului financiar celui mai puțin important.

Administratorii fondurilor de investiții alternative sunt adăugați sectorului căruia îi aparțin în cadrul grupului. Dacă nu aparțin în mod exclusiv unui sector din cadrul grupului, sunt adăugați sectorului financiar celui mai puțin important.

(3) Se consideră, de asemenea, că activitățile trans-sectoriale sunt importante în sensul articolului 2 punctul 14 litera (a) punctul (iii) sau litera (b) punctul (iii) în cazul în care totalul bilanțului sectorului financiar cel mai puțin important în cadrul grupului este mai mare de 6 miliarde EUR.

În cazul în care grupul nu atinge pragul menționat la alineatul (2) din prezentul articol, autoritățile competente implicate pot decide de comun acord să nu mai considere grupul un conglomerat financiar. De asemenea, acestea pot decide să nu aplice dispozițiile articolelor 7, 8 sau 9 în cazul în care consideră că includerea grupului în sfera de aplicare a prezentei directive sau aplicarea unor asemenea dispoziții nu este necesară sau ar fi inoportună sau ar deveni o sursă de confuzie având în vedere obiectivele supravegherii suplimentare.

Deciziile luate în conformitate cu prezentul alineat se notifică celorlalte autorități competente și sunt făcute publice de către autoritățile competente, mai puțin în cazul unor situații excepționale.

(3a) În cazul în care grupul atinge pragul menționat la alineatul (2) din prezentul articol, dar sectorul financiar cel mai puțin important nu depășește 6 miliarde EUR, autoritățile competente implicate pot decide de comun acord să nu considere grupul un conglomerat financiar. De asemenea, acestea pot decide să nu aplice dispozițiile articolelor 7, 8 sau 9 în cazul în care consideră că includerea grupului în sfera de aplicare a prezentei directive sau aplicarea unor asemenea dispoziții nu este necesară sau ar fi inoportună sau ar deveni o sursă de confuzie având în vedere obiectivele supravegherii suplimentare.

Deciziile luate în conformitate cu prezentul alineat se notifică celorlalte autorități competente și sunt făcute publice de către autoritățile competente, mai puțin în cazul unor situații excepționale.”;

(b) alineatul (4) se modifică după cum urmează:

(i) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) să excludă o entitate de la calcularea rapoartelor, în cazurile menționate la articolul 6 alineatul (5) cu excepția cazului în care entitatea s-a mutat dintr-un stat membru într-o țară terță și nu există nicio dovadă care să indice că entitatea și-a schimbat sediul pentru a evita reglementările”;

(ii) se adaugă litera următoare:

„(c) să excludă una sau mai multe participații în sectorul mai puțin important dacă aceste participații sunt hotărâtoare pentru identificarea unui conglomerat financiar și prezintă, la nivel colectiv, un interes neglijabil cu privire la obiectivele supravegherii suplimentare.”;

(c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) În sensul aplicării alineatelor (1) și (2), autoritățile competente implicate pot, în cazuri excepționale și de comun acord, să înlocuiască criteriul bazat pe totalul bilanțului cu unul sau mai

mulți dintre parametrii următori sau să integreze unul sau mai mulți dintre acești parametri, în cazul în care autoritățile consideră că aceștia prezintă un interes deosebit în scopul supravegherii suplimentare în temeiul prezentei directive: structura veniturilor, activitățile în afara bilanțului, activele totale aflate în gestionare.”;

(d) se adaugă următoarele alineate:

„(8) Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), instituită prin Regulamentul (*) (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (ABE), Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (**) (AEAPO) sau Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (***) (AEVMP), elaborează, prin intermediul Comitetului comun al AES (Comitetul comun), orientări generale comune în vederea realizării convergenței practicilor de supraveghere în ceea ce privește aplicarea alineatelor (2), (3), (3a), (4) și (5) din prezentul articol.

(9) Autoritățile competente reevaluează anual derogările de la aplicarea supravegherii suplimentare și revizuiesc indicatorii cantitativi prevăzuți în prezentul articol și evaluările de risc efectuate pentru grupurile financiare.

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 12.

(**) JO L 331, 15.12.2010, p. 48.

(***) JO L 331, 15.12.2010, p. 84.”

3. Articolul 4 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În acest sens:

— autoritățile competente care au autorizat entități reglementate care aparțin grupului colaborează strâns;

— în cazul în care o autoritate competentă consideră că o entitate reglementată autorizată de respectiva autoritate competentă aparține unui grup care poate fi un conglomerat financiar și care nu a fost încă identificat în conformitate cu prezenta directivă, autoritatea competentă își prezintă opinia celorlalte autorități competente implicate și Comitetului comun.”;

(b) la alineatul (2), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Coordonatorul informează în acest sens și autoritățile competente care au autorizat entitățile reglementate din cadrul grupului și autoritățile competente ale statului membru în care își are sediul social holdingul financiar mixt, precum și Comitetul comun.”;

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Comitetul comun publică și actualizează pe site-ul său internet lista conglomeratelor financiare definite în conformitate cu articolul 2 punctul 14. Aceste informații sunt disponibile prin intermediul unei legături hipertext pe toate site-urile internet ale AES.

Denumirea fiecărei entități reglementate menționate la articolul 1 care face parte dintr-un conglomerat financiar este introdusă în lista pe care Comitetul comun o publică și actualizează pe site-ul său internet.”

4. Articolul 5 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) orice întreprindere reglementată a cărei întreprindere mamă este un holding financiar mixt cu sediul social în interiorul Uniunii;”

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Orice entitate reglementată care nu face obiectul supravegherii suplimentare în temeiul alineatului (2), a cărei întreprindere mamă este o entitate reglementată sau un holding financiar mixt al cărui sediu social se află într-o țară terță face obiectul unei supravegheri suplimentare la nivelul conglomeratului financiar în măsura și în conformitate cu modalitățile prevăzute la articolul 18.”

(c) la alineatul (4), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Pentru a aplica o astfel de supraveghere suplimentară, cel puțin una dintre entități trebuie să fie o entitate reglementată menționată la articolul 1, iar condițiile prevăzute la articolul 2 punctul 14 litera (a) punctul (ii) și litera (b) punctul (ii) și la articolul 2 punctul 14 litera (a) punctul (iii) și litera (b) punctul (iii) trebuie să fie îndeplinite. Autoritățile competente implicate iau decizia ținând seama de obiectivele supravegherii suplimentare definite în prezenta directivă.”

5. La articolul 6, alineatele (3) și (4) se înlocuiesc cu următorul text:

„(3) Pentru a determina cerințele privind rata de adecvare a capitalului propriu menționată la alineatul (2) primul paragraf, entitățile menționate în continuare sunt cuprinse în sfera de aplicare a supravegherii suplimentare în conformitate cu anexa I:

- (a) o instituție de credit, o instituție financiară sau o întreprindere de servicii auxiliare;
- (b) o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare sau un holding de asigurare;
- (c) o societate de investiții;
- (d) un holding financiar mixt.

(4) În cazul în care cerințele suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu al unui conglomerat financiar se calculează conform metodei nr. 1 (consolidare contabilă) menționată în anexa I la prezenta directivă, capitalul propriu și cerința de solvabilitate pentru entitățile din cadrul grupului se calculează aplicând normele sectoriale corespondente privind modul de realizare și amploarea consolidării, prevăzute în mod concret la articolele 133 și 134 din Directiva 2006/48/CE și la articolul 221 din Directiva 2009/138/CE.

În cazul în care se aplică metoda nr. 2 (deducere și agregare) menționată în anexa I, la efectuarea calcului se ia în considerare cota proporțională deținută din capitalul scris care este deținută direct sau indirect de întreprinderea mamă sau de întreprinderea care deține o participație într-o altă entitate din cadrul grupului.”

6. Articolul 7 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Până la realizarea unei coordonări ulterioare a legislației Uniunii, statele membre pot stabili limite cantitative, pot permite autorităților lor competente să stabilească limite cantitative, sau pot adopta alte măsuri de supraveghere care să permită atingerea obiectivelor urmărite de supravegherea suplimentară, în ceea ce privește orice concentrare a riscurilor la nivelul conglomeratului financiar.”

(b) se adaugă următorul alineat:

„(5) AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun, orientări generale comune în vederea realizării convergenței practicilor de supraveghere în ceea ce privește aplicarea supravegherii suplimentare a concentrării riscurilor, în conformitate cu alineatele (1)-(4) de la prezentul articol. Pentru a se evita orice suprapunere, orientările generale asigură aplicarea uniformă a instrumentelor de supraveghere, astfel cum se prevede la prezentul articol, cu aplicarea articolelor 106-118 din Directiva 2006/48/CE și a articolului 244 din Directiva 2009/138/CE. Acestea elaborează orientări generale comune specifice privind aplicarea alineatelor (1)-(4) de la prezentul articol participațiilor conglomeratelor financiare în cazul în care dreptul național al societăților comerciale împiedică aplicarea articolului 14 alineatul (2) din prezenta directivă.”

7. Articolul 8 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Până la realizarea unei coordonări ulterioare a legislației Uniunii, statele membre pot stabili limite cantitative și cerințe calitative, pot permite autorităților lor competente să stabilească limite cantitative ori cerințe calitative, sau pot adopta alte măsuri de supraveghere care să permită atingerea obiectivelor urmărite de supravegherea suplimentară, în ceea ce privește tranzacțiile în interiorul grupului realizate de entitățile reglementate din cadrul unui conglomerat financiar.”

(b) se introduce următorul alineat:

„(5) AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun, orientări generale comune în vederea realizării convergenței practicilor de supraveghere în ceea ce privește aplicarea supravegherii suplimentare a tranzacțiilor din interiorul grupului, în conformitate cu alineatele (1)-(4) de la prezentul articol. Pentru a se evita orice suprapunere, orientările generale asigură aplicarea uniformă a instrumentelor de supraveghere, astfel cum se prevede la prezentul articol, cu aplicarea articolului 245 din Directiva 2009/138/CE. Acestea elaborează orientări generale comune specifice privind aplicarea alineatelor (1)-(4) de la prezentul articol participațiilor conglomeratelor financiare în cazul în care dreptul național al societăților comerciale împiedică aplicarea articolului 14 alineatul (2) din prezenta directivă.”

8. Articolul 9 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre se asigură că toate întreprinderile care fac obiectul supravegherii suplimentare în temeiul articolului 5 dispun de sisteme de control intern proprii care să permită producerea tuturor datelor și informațiilor relevante în scopul supravegherii suplimentare.

Statele membre solicită entităților reglementate, la nivelul conglomeratului financiar, să pună la dispoziția autorității lor competente în mod periodic, detalii privind structura juridică, precum și structura de conducere și organizațională, inclusiv a tuturor entităților reglementate, a filialelor nereglementate și a sucursalelor importante.

Statele membre solicită entităților reglementate să facă public, la nivelul conglomeratului financiar, anual, fie integral, fie prin intermediul unor referiri la informații echivalente, descrierea structurii lor juridice, precum și a structurii de conducere și organizaționale.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(6) Autoritățile competente armonizează aplicarea supravegherii suplimentare a mecanismelor de control intern și a proceselor de gestionare a riscurilor prevăzute în prezentul articol cu procesele de supraveghere prevăzute la articolul 124 din Directiva 2006/48/CE și articolul 248 din Directiva 2009/138/CE. În acest scop, AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun, orientări generale comune în vederea realizării convergenței practicilor de supraveghere în ceea ce privește aplicarea supravegherii suplimentare a mecanismelor de control intern și a proceselor de gestionare a riscurilor, prevăzute la prezentul articol, precum și cu privire la coerența cu procesele de supraveghere prevăzute la articolul 124 din Directiva 2006/48/CE și articolul 248 din Directiva 2009/138/CE. Acestea elaborează orientări generale comune specifice privind aplicarea prezentului

articol participațiilor conglomeratelor financiare în cazul în care dreptul național al societăților comerciale împiedică aplicarea articolului 14 alineatul (2) din prezenta directivă.”

9. Se introduce următorul articol:

„Articolul 9b

Simularea de criză

(1) Statele membre pot cere coordonatorului să asigure organizarea de simulări de criză periodice și adecvate pentru conglomeratele financiare. Acestea pot solicita autorităților competente în cauză să coopereze pe deplin cu coordonatorul.

(2) În scopul simulărilor de criză organizate pe întreg teritoriul Uniunii, AES pot, prin intermediul Comitetului comun și, în cooperare cu Comitetul european pentru risc sistemic, instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic (*), să elaboreze parametri suplimentari pentru simulările de criză, care să cuprindă riscurile specifice asociate conglomeratelor financiare, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010. Coordonatorul transmite Comitetului comun rezultatele simulării de criză.

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 1.”

10. Articolul 10 alineatul (2) litera (b) se modifică după cum urmează:

(a) la punctul (ii), primul paragraf se înlocuiește cu textul următor:

„(ii) în cazul în care cel puțin două entități reglementate care își au sediul social în Uniune au ca întreprindere mamă același holding financiar mixt, iar una din aceste entități a fost autorizată în statul membru în care holdingul financiar mixt își are sediul social, rolul de coordonator este exercitat de autoritatea competentă din statul membru care a autorizat entitatea reglementată în cauză;”;

(b) punctul (iii) se înlocuiește cu următorul text:

„(iii) în cazul în care cel puțin două entități reglementate care își au sediul social în Uniune au ca întreprindere mamă același holding financiar mixt, dar niciuna dintre aceste entități nu a fost autorizată în statul membru în care holdingul financiar mixt își are sediul social, rolul de coordonator este exercitat de autoritatea competentă care a autorizat entitatea reglementată care prezintă bilanțul total cel mai ridicat în sectorul financiar cel mai important.”;

11. Articolul 11 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Fără a se aduce atingere posibilității prevăzute de actele legislative ale Uniunii de a delega anumite competențe și responsabilități de supraveghere, prezența unui coordonator care are sarcini specifice privind supravegherea suplimentară a entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar nu modifică cu nimic sarcinile și responsabilitățile care revin autorităților competente în temeiul normelor sectoriale.”;

(b) se introduc următoarele alineate:

„(4) Cooperarea impusă în cadrul prezentei secțiuni și exercitarea sarcinilor enumerate la alineatele (1), (2) și (3) din prezentul articol și la articolul 12 și, condiționate de cerințele de confidențialitate și de compatibilitatea cu dreptul Uniunii, coordonarea și cooperarea corespunzătoare cu autoritățile de supraveghere relevante din țări terțe, atunci când este cazul, sunt realizate prin colegii înființate în temeiul articolului 131a din Directiva 2006/48/CE sau al articolului 248 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE.

Acordurile de coordonare menționate la alineatul (1) al doilea paragraf se reflectă în mod separat în acordurile scrise de coordonare existente în temeiul articolului 131 din Directiva 2006/48/CE sau al articolului 248 din Directiva 2009/138/CE. Coordonatorul, în calitate de președinte al unui colegiu înființat în temeiul articolului 131a din Directiva 2006/48/CE sau al articolului 248 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE, decide care dintre autoritățile competente implicate participă la o reuniune sau la orice altă activitate a colegiului respectiv.”

12. La articolul 12 alineatul (1) al doilea paragraf, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) identificarea structurii juridice a grupului, precum și a structurii de conducere și organizaționale, inclusiv a tuturor entităților reglementate, a filialelor nereglementate și a sucursalelor importante care aparțin unui conglomerat financiar, a acționarilor holdingurilor calificate de la ultimul nivel al societății mamă, precum și a autorităților competente ale entităților reglementate din cadrul grupului.”;

13. La articolul 12a, se adaugă următorul alineat:

„(3) Coordonatorii pun la dispoziția Comitetului comun informațiile menționate la articolul 9 alineatul (4) și la articolul 12 alineatul (1) al doilea paragraf litera (a). Comitetul comun pune la dispoziția autorităților competente informații privind structura juridică, precum și structura de conducere și organizațională a conglomeratelor financiare.”

14. Se introduce următorul articol:

„Articolul 12b

Orientări generale comune

(1) AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun, orientări generale comune privind efectuarea evaluărilor de risc ale conglomeratelor financiare de către autoritatea competentă. Aceste orientări generale asigură, în special, că evaluările de risc conțin instrumente adecvate pentru a evalua riscurile de grup cu care se confruntă conglomeratele financiare.

(2) AES emit, prin intermediul Comitetului comun, orientări generale comune pentru dezvoltarea practicilor de supraveghere care să permită supravegherea suplimentară a holdingurilor financiare mixte pentru a completa în mod adecvat supravegherea unui grup în temeiul Directivei 98/78/CE și al Directivei 2009/138/CE sau, după caz, supravegherea consolidată în temeiul Directivei 2006/48/CE. Respectivetele orientări generale permit includerea tuturor riscurilor relevante în procesul de supraveghere, eliminând totodată potențialele supra-puteri prudențiale și de supraveghere.”

15. Articolul 18 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Întreprinderi mamă cu sediul într-o țară terță”;

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Autoritățile competente pot aplica alte metode care să asigure supravegherea suplimentară corespunzătoare a entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar. Aceste metode sunt aprobate de către coordonator, după consultarea celorlalte autorități competente relevante. Autoritățile competente pot solicita în mod special înființarea unui holding financiar mixt cu sediul social în Uniune și pot aplica prezenta directivă entităților reglementate din conglomeratul financiar condus de respectivul holding. Autoritățile competente se asigură că aceste metode îndeplinesc obiectivul de supraveghere suplimentară în conformitate cu prezenta directivă și informează celelalte autorități competente implicate și Comisia.”

16. Articolul 19 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 19

Cooperarea cu autoritățile competente din țările terțe

Articolul 39 alineatele (1) și (2) din Directiva 2006/48/CE, articolul 10a din Directiva 98/78/CE și articolul 264 din Directiva 2009/138/CE se aplică mutatis mutandis în cazul negocierii de acorduri cu una sau mai multe țări terțe cu privire la modalitățile de exercitare a supravegherii suplimentare a entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar.”

17. Titlul capitolului III se înlocuiește cu următorul text:

„ACTE DELEGATE ȘI MĂSURI DE PUNERE ÎN APLICARE”.

18. Articolul 20 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 20

Competențe conferite Comisiei

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 21c în ceea ce privește adaptările tehnice care trebuie aduse prezentei directive în următoarele domenii:

- (a) formularea mai precisă a definițiilor prevăzute la articolul 2 pentru a lua în considerare evoluția piețelor financiare la aplicarea prezentei directive;
- (b) alinierea terminologiei și reformularea definițiilor din prezenta directivă în conformitate cu actele ulterioare ale Uniunii privind entitățile reglementate și aspectele conexe;
- (c) definirea mai precisă a metodelor de calcul prevăzute la anexa I pentru a lua în considerare evoluția piețelor financiare și a tehnicilor prudențiale.

Aceste măsuri nu includ dispozițiile care fac obiectul competenței delegate și conferite Comisiei în ceea ce privește elementele enumerate la articolul 21a.”

19. La articolul 21, alineatele (2), (3) și (5) se elimină.

20. Articolul 21a se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1) primul paragraf se adaugă următoarea literă:

„(d) articolul 6 alineatul (2) în vederea asigurării unui format uniform (cu instrucțiunile) pentru raportare și a determinării frecvenței de raportare și, după caz, a datelor de raportare.”;

- (b) se introduce următorul alineat:

„(1a) În vederea asigurării unei aplicări consecvente a dispozițiilor de la articolele 2, 7 și 8 și din anexa II, AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun, un proiect de standarde tehnice de reglementare pentru stabilirea unei formulări mai precise a definițiilor prevăzute la articolul 2 și pentru a coordona dispozițiile adoptate în temeiul articolelor 7 și 8 și al anexei II.

Comitetul comun prezintă proiectele de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 1 ianuarie 2015.

Comisia este împuternicită să adopte standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”;

(c) se introduce următorul alineat:

„(3) În termen de doi ani de la adoptarea standardelor tehnice de reglementare în conformitate cu alineatul (2) litera (a), statele membre solicită un format uniform pentru raportare și determină frecvența de raportare, precum și datele pentru raportarea calculelor menționate la prezentul articol.”

21. În capitolul III se introduc următoarele articole:

„Articolul 21b

Orientări generale comune

AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun, orientările generale comune menționate la articolul 3 alineatul (8), articolul 7 alineatul (5), articolul 8 alineatul (5), articolul 9 alineatul (6), articolul 11 alineatul (1) al treilea paragraf, articolul 12b și articolul 21 alineatul (4) în conformitate cu procedura stabilită la articolul 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 21c

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Delegarea de competențe menționată la articolul 20 se conferă Comisiei pe o perioadă de patru ani de la 9 decembrie 2011. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu șase luni înainte de încheierea perioadei de patru ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 20 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 20 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înainte expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.”

22. La articolul 30, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Până la realizarea unei coordonări ulterioare a normelor sectoriale, statele membre se asigură că întreprinderile de administrare a investițiilor se încadrează:

- (a) în sfera de aplicare a supravegherii consolidate a instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiții sau în sfera de aplicare a supravegherii suplimentare a întreprinderilor de asigurare care aparțin unui grup de asigurare;
- (b) în sfera de aplicare a supravegherii suplimentare în sensul prezentei directive, în cazul în care grupul este un conglomerat financiar;
- (c) în procesul de identificare în conformitate cu articolul 3 alineatul (2).”

23. Se introduce următorul articol:

„Articolul 30a

Administratorii fondurilor de investiții alternative

(1) Până la realizarea unei coordonări ulterioare a normelor sectoriale, statele membre se asigură că administratorii fondurilor de investiții alternative se încadrează:

- (a) în sfera de aplicare a supravegherii consolidate a instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiții sau în sfera de aplicare a supravegherii suplimentare a întreprinderilor de asigurare care aparțin unui grup de asigurare;
- (b) în sfera de aplicare a supravegherii suplimentare în sensul prezentei directive, în cazul în care grupul este un conglomerat financiar; precum și
- (c) în procesul de identificare în conformitate cu articolul 3 alineatul (2).

(2) În scopul aplicării alineatului (1), statele membre stabilesc sau le permit autorităților lor competente să decidă care sunt normele sectoriale (sectorul bancar, sectorul asigurărilor sau sectorul serviciilor de investiții) pe baza cărora administratorii fondurilor de investiții alternative intră sub incidența supravegherii consolidate sau a supravegherii suplimentare menționate la alineatul (1) litera (a). În sensul prezentului alineat, normele sectoriale relevante privind forma și gradul de includere al instituțiilor financiare se aplică *mutatis mutandis* administratorilor fondurilor de investiții alternative. În sensul supravegherii suplimentare menționate la alineatul (1) litera (b), administratorii fondurilor de investiții alternative sunt tratați ca făcând parte din sectorul în care se încadrează în conformitate cu alineatul (1) litera (a).

În sensul prezentei directive, în cazul în care un administrator de fonduri de investiții alternative face parte dintr-un conglomerat financiar, toate trimiterile la entitățile reglementate și la autoritățile competente relevante se înțeleg ca incluzând administratorii fondurilor de investiții alternative și autoritățile competente care răspund de supravegherea administratorilor fondurilor de investiții alternative. Această dispoziție se aplică *mutatis mutandis* grupurilor menționate la alineatul (1) litera (a).”

24. Anexa I se modifică în conformitate cu anexa II la prezenta directivă.

Articolul 3

Modificări aduse Directivei 2006/48/CE

Directiva 2006/48/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Articolul 39 și articolele 124-143 se aplică holdingurilor financiare, holdingurilor financiare mixte și holdingurilor cu activitate mixtă care își au sediile sociale în Uniune.”

2. Articolul 4 se modifică după cum urmează:

(a) punctele 14-17 se înlocuiesc cu următorul text:

„14. «instituție de credit mamă dintr-un stat membru» înseamnă o instituție de credit care are ca filială o instituție de credit sau o instituție financiară sau care are o participație într-o astfel de instituție și care nu este la rândul său filiala unei alte instituții de credit autorizate în același stat membru sau a unui holding financiar sau holding financiar mixt cu sediul în același stat membru;

15. «holding financiar mamă dintr-un stat membru» înseamnă un holding financiar care nu este filiala unei instituții de credit autorizate în același stat membru sau a unui holding financiar sau holding financiar mixt cu sediul în același stat membru;

15a. «holding financiar mixt mamă dintr-un stat membru» înseamnă un holding financiar mixt care nu este filiala unei instituții de credit autorizate în același stat membru sau a unui holding financiar sau holding financiar mixt cu sediul în același stat membru;

16. «instituție de credit mamă din UE» înseamnă o instituție de credit mamă dintr-un stat membru care nu este filială a unei alte instituții de credit autorizate în orice stat membru sau a unui holding financiar sau holding financiar mixt cu sediul în orice stat membru;

17. «holding financiar mamă din UE» înseamnă un holding financiar mamă dintr-un stat membru care nu este filiala unei instituții de credit autorizate în orice stat membru sau a unui alt holding financiar sau holding financiar mixt cu sediul în orice stat membru;

17a. «holding financiar mixt mamă din UE» înseamnă un holding financiar mixt mamă dintr-un stat membru care nu este filiala unei instituții de credit autorizate în orice stat membru sau a unui alt holding financiar sau holding financiar mixt cu sediul în orice stat membru;”;

(b) se introduce următorul punct:

„19a. «holding financiar mixt» înseamnă un holding financiar mixt în sensul definiției de la articolul 2 punctul 15 din Directiva 2002/87/CE;”;

(c) punctul 48 se înlocuiește cu următorul text:

„48. «autoritate responsabilă cu supravegherea consolidată» înseamnă autoritatea competentă responsabilă cu realizarea supravegherii pe bază consolidată a instituțiilor de credit mamă din UE și a instituțiilor de credit controlate de holdinguri financiare mamă din UE sau de holdinguri financiare mixte mamă din UE;”.

3. Articolul 14 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 14

Fiecare autorizație se notifică ABE. Denumirea fiecărei instituții de credit autorizate se înscrie pe o listă, pe care ABE o publică și îi asigură actualizarea pe site-ul său internet. Autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea pe bază consolidată furnizează autorităților competente vizate și ABE toate informațiile referitoare la grupul bancar în conformitate cu articolul 12 alineatul (3), cu articolul 22 alineatul (1) și cu articolul 73 alineatul (3), în special informații referitoare la structura juridică a grupului, precum și la structura organizatorică și de conducere a acestuia.”

4. Articolul 39 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) instituții de credit cu sediul în țări terțe, ale căror întreprinderi mamă, fie că sunt instituții de credit, holdinguri financiare sau holdinguri financiare mixte, au sediile sociale în Uniune.”;

(b) la alineatul (2), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) autoritățile competente din statele membre pot obține informațiile necesare pentru a supraveghea,

pe baza situațiilor financiare consolidate ale instituțiilor de credit, holdingurile financiare sau holdingurile financiare mixte situate în Uniune și care au ca filiale instituții de credit sau instituții financiare cu sediul într-o țară terță sau care dețin participații în astfel de instituții;”.

5. Articolul 69 alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre pot exercita opțiunea prevăzută la alineatul (1) în cazul în care întreprinderea mamă este un holding financiar sau un holding financiar mixt cu sediul în același stat membru ca și instituția de credit, cu condiția ca întreprinderea respectivă să facă obiectul aceleiași supravegheri ca și instituțiile de credit, în special normelor menționate la articolul 71 alineatul (1).”

6. Articolul 71 alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolelor 68, 69 și 70, instituțiile de credit controlate de un holding financiar mamă dintr-un stat membru sau un holding financiar mixt mamă dintr-un stat membru respectă, în măsura și modul prevăzute la articolul 133, obligațiile prevăzute la articolele 75, 120, 123 și în secțiunea 5 pe baza situației financiare consolidate a respectivului holding financiar sau holding financiar mixt.

În cazul în care mai multe instituții de credit sunt controlate de un holding financiar mamă dintr-un stat membru sau de un holding financiar mixt mamă dintr-un stat membru, primul paragraf se aplică numai instituției de credit care face obiectul supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu articolele 125 și 126.”

7. Articolul 72 alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Instituțiile de credit controlate de un holding financiar mamă sau de un holding financiar mixt mamă din UE respectă obligațiile prevăzute în capitolul 5 pe baza situației financiare consolidate a respectivului holding financiar sau a respectivului holding financiar mixt.

Filiarele semnificative ale holdingurilor financiare mamă din UE sau ale holdingurilor financiare mixte mamă din UE fac publice informațiile menționate în anexa XII partea I punctul 5 pe bază individuală sau subconsolidată.”

8. Se introduce următorul articol:

„Articolul 72a

(1) În cazul în care un holding financiar mixt face obiectul unor dispoziții echivalente în temeiul prezentei directive și al Directivei 2002/87/CE, în special în ceea ce privește supravegherea în funcție de riscuri, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată poate decide, după consultarea celorlalte autorități competente responsabile cu supravegherea filialelor, să aplice respectivului holding financiar mixt numai dispoziția relevantă din Directiva 2002/87/CE.

(2) În cazul în care un holding financiar mixt face obiectul unor dispoziții echivalente în temeiul prezentei directivei și al Directivei 2009/138/CE, în special în ceea ce privește supraveghere în funcție de riscuri, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată poate decide, de comun acord cu autoritatea responsabilă cu supravegherea grupului în sectorul asigurărilor, să aplice respectivului holding financiar mixt numai dispoziția din directiva referitoare la cel mai important sector financiar, astfel cum este stabilit la articolul 3 alineatul (2) din Directiva 2002/87/CE.

(3) Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată informează ABE și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupationale), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (*) (AEAPO), cu privire la deciziile adoptate în temeiul alineatelor (1) și (2). ABE, AEAPO și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (**) (AEVMP), elaborează, prin intermediul Comitetului comun al autorităților europene de supraveghere (Comitetul comun), orientările generale menite să asigure convergența practicilor de supraveghere și elaborează un proiect de standarde tehnice de reglementare, pe care îl înaintează Comisiei în termen de trei ani de la adoptarea respectivelor orientări generale.

Comisia este împuternicită să adopte standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 48.

(**) JO L 331, 15.12.2010, p. 84.”

9. La articolul 73, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Autoritățile competente solicită instituțiilor de credit care sunt filiale să aplice cerințele prevăzute la articolele 75, 120, 123 și în secțiunea 5 din prezenta directivă, pe bază subconsolidată, în cazul în care instituțiile de credit respective sau întreprinderea mamă, care este un holding financiar sau un holding financiar mixt, au o instituție de credit, o instituție financiară sau o societate de gestionare a activelor în conformitate cu definiția de la articolul 2 alineatul (5) din Directiva 2002/87/CE ca filială într-o țară terță sau dețin o participație într-o astfel de întreprindere.”

10. La articolul 80 alineatul (7), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) contrapartida este o instituție sau un holding financiar, un holding financiar mixt, o instituție financiară, o

societate de gestionare a activelor sau o întreprindere de servicii auxiliare care face obiectul unor cerințe prudențiale adecvate.”.

11. Articolul 84 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (2), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care o instituție de credit mamă din UE și filialele sale sau un holding financiar mamă din UE și filialele sale sau un holding financiar mixt mamă din UE și filialele sale aplică abordarea RI pe o bază unificată, autoritățile competente pot permite ca cerințele minime prevăzute în anexa VII partea 4 să fie îndeplinite de întreprinderea mamă și filialele sale considerate în ansamblu.”;

- (b) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) În cazul în care o instituție de credit mamă din UE și filialele sale, un holding financiar mamă din UE și filialele sale sau un holding financiar mixt mamă din UE și filialele sale intenționează să utilizeze abordarea RI, autoritățile competente ale acestor diferite entități juridice cooperează îndeaproape, în conformitate cu dispozițiile articolelor 129-132.”

12. La articolul 89 alineatul (1), litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) pentru expunerile unei instituții de credit față de o contrapartidă care este întreprinderea sa mamă, filiala sa sau o filială a întreprinderii sale mamă, cu condiția ca respectiva contrapartidă să fie o instituție sau un holding financiar, un holding financiar mixt, o instituție financiară, o societate de gestionare a activelor sau o întreprindere de servicii auxiliare, care face obiectul unor cerințe prudențiale adecvate sau o întreprindere legată printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE și pentru expunerile dintre instituțiile de credit care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 80 alineatul (8);”.

13. La articolul 105, alineatele (3) și (4) se înlocuiesc cu următorul text:

„(3) În cazul în care abordarea de evaluare avansată trebuie să fie utilizată de o instituție de credit mamă din UE și de filialele sale, sau de filialele unui holding financiar mamă din UE sau ale unui holding financiar mixt mamă din UE, autoritățile competente ale diferitelor entități juridice cooperează îndeaproape, în conformitate cu dispozițiile articolelor 129-132. Cererea cuprinde elementele enumerate în anexa X partea 3.

(4) În cazul în care o instituție de credit mamă din UE și filialele sale sau filialele unui holding financiar mamă din UE sau ale unui holding financiar mixt mamă din UE utilizează o abordare de evaluare avansată pe o bază unificată, autoritățile competente pot permite îndeplinirea criteriilor de calificare prevăzute în anexa X partea 3 de către întreprinderea mamă și filialele sale luate în ansamblu.”

14. La articolul 122a, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În cazul în care o instituție de credit mamă din UE, un holding financiar mamă din UE sau un holding financiar mixt mamă din UE sau una dintre filialele sale securitizează, ca inițiator sau sponsor, expuneri de la mai multe instituții de credit, societăți de investiții sau alte instituții financiare care sunt incluse în sfera de supraveghere pe bază consolidată, cerința prevăzută la alineatul (1) poate fi îndeplinită pe baza situației consolidate a instituției de credit mamă din UE, a holdingului financiar mamă din UE sau a holdingului financiar mixt mamă din UE. Prezentul alineat se aplică numai în cazul în care instituțiile de credit, societățile de investiții sau instituțiile financiare care au creat expunerile securitizate s-au angajat să respecte obligațiile stabilite la alineatul (6) și transmit, în timp util, inițiatorului sau sponsorului și instituției de credit mamă din UE, holdingului financiar mamă din UE sau holdingului financiar mixt mamă din UE informațiile necesare în vederea îndeplinirii cerințelor menționate la alineatul (7).”

15. La articolul 125, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În cazul în care instituția de credit are ca întreprindere mamă un holding financiar mamă dintr-un stat membru, un holding financiar mixt mamă dintr-un stat membru, un holding financiar mamă din UE sau un holding financiar mixt mamă din UE, supravegherea pe bază consolidată se exercită de autoritățile competente care au autorizat instituția de credit respectivă în temeiul articolului 6.”

16. Articolul 126 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 126

(1) În cazul în care instituțiile de credit autorizate în două sau mai multe state membre au ca întreprindere mamă același holding financiar mamă dintr-un stat membru, același holding financiar mixt mamă dintr-un stat membru, același holding financiar mamă din UE sau același holding financiar mixt mamă din UE, supravegherea pe bază consolidată se exercită de către autoritățile competente pentru instituția de credit autorizată în statul membru în care holdingul financiar sau holdingul financiar mixt este stabilit.

În cazul în care întreprinderile mamă ale instituțiilor de credit autorizate în două sau mai multe state membre cuprind mai multe holdinguri financiare sau holdinguri financiare mixte având sediul social în state membre diferite, iar în fiecare dintre aceste state există o instituție de credit, supravegherea pe bază consolidată se exercită de către autoritățile competente pentru instituția de credit care prezintă bilanțul total cel mai ridicat.

(2) În cazul în care mai multe instituții de credit autorizate în Uniune au ca întreprindere mamă același holding financiar sau același holding financiar mixt și niciuna dintre aceste instituții de credit nu a fost autorizată în statul membru în care au sediul holdingul financiar sau

holdingul financiar mixt, supravegherea pe bază consolidată se exercită de autoritățile competente care au autorizat instituția de credit care prezintă bilanțul total cel mai ridicat și care este considerată, în sensul prezentei directive, ca fiind instituția de credit controlată de un holding financiar mamă din UE sau un holding financiar mixt mamă din UE.

(3) În anumite situații, autoritățile competente pot, de comun acord, să nu respecte criteriile menționate la alineatele (1) și (2) în cazul în care aplicarea lor ar fi inadecvată, având în vedere instituțiile de credit și importanța relativă a activităților lor din diferite țări, și să desemneze o altă autoritate competentă pentru a exercita supravegherea pe bază consolidată. În astfel de cazuri, înainte de luarea deciziei, autoritățile competente oferă instituției de credit mamă din UE, holdingului financiar mamă din UE, holdingului financiar mixt mamă din UE sau instituției de credit care prezintă bilanțul total cel mai ridicat, după caz, ocazia de a-și exprima opinia cu privire la respectiva decizie.

(4) Autoritățile competente notifică Comisiei și ABE orice acord care intră sub incidența alineatului (3).”

17. Articolul 127 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre adoptă măsurile necesare, atunci când este cazul, pentru a include holdingurile financiare sau holdingurile financiare mixte în supravegherea pe bază consolidată. Fără a aduce atingere articolului 135, consolidarea situației financiare a holdingului financiar sau a holdingului financiar mixt nu implică în niciun fel obligația autorităților competente de a exercita o funcție de supraveghere asupra holdingului financiar sau a holdingului financiar mixt la nivel individual.”

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre prevăd ca autoritățile lor competente responsabile cu supravegherea pe bază consolidată să poată solicita filialelor unei instituții de credit, ale unui holding financiar sau ale unui holding financiar mixt care nu sunt incluse în sfera supravegherii pe bază consolidată informațiile menționate la articolul 137. În acest caz, se aplică procedurile de transmitere și verificare a informațiilor prevăzute la articolul respectiv.”

18. Articolul 129 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) primul paragraf, teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Pe lângă obligațiile prevăzute în prezenta directivă, autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea pe bază consolidată a instituțiilor de credit mamă din UE și a instituțiilor de credit controlate de holdinguri financiare mamă din UE sau de holdinguri financiare mixte mamă din UE are următoarele responsabilități:”

(b) la alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În cazul în care se solicită o autorizație menționată la articolul 84 alineatul (1), articolul 87 alineatul (9), articolul 105 și, respectiv, în anexa III partea 6 de către o instituție de credit mamă din UE și filialele sale, sau în comun de către filialele unui holding financiar mamă din UE sau ale unui holding financiar mixt mamă din UE, autoritățile competente conlucrează pe deplin pentru a decide dacă trebuie sau nu acordată autorizația solicitată și, după caz, pentru a stabili condițiile acordării unei astfel de autorizații.”;

(c) la alineatul (3):

(i) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și autoritățile competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții de credit mamă din UE, ale unui holding financiar mamă din UE sau ale unui holding financiar mixt mamă din UE depun toate eforturile posibile pentru a ajunge la o decizie comună privind aplicarea articolelor 123 și 124 pentru determinarea caracterului adecvat al nivelului consolidat al fondurilor proprii deținute de grup în ceea ce privește situația financiară și profilul său de risc și al nivelului necesar al fondurilor proprii pentru aplicarea articolului 136 alineatul (2) în cazul fiecărei entități din cadrul grupului bancar și pe bază consolidată.”;

(ii) al cincilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Decizia de aplicare a articolelor 123 și 124 și a articolului 136 alineatul (2) se adoptă de către autoritățile competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții de credit mamă din UE, ale unui holding financiar mamă din UE sau ale unui holding financiar mixt mamă din UE pe bază individuală sau subconsolidată, după examinarea corespunzătoare a opiniilor și rezervelor exprimate de autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată. Dacă, la sfârșitul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile competente implicate aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente își amână decizia și așteaptă decizia pe care ABE o ia în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și adoptă decizia lor în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni se consideră perioada de conciliere în sensul regulamentului menționat. ABE adoptă decizia în termen de o lună. Problema nu este adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.”;

(iii) al nouălea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Decizia comună menționată la primul paragraf și orice decizie luată în absența unei decizii comune în conformitate cu al patrulea și al cincilea paragraf sunt actualizate anual sau, în circumstanțe excepționale, în cazul în care o autoritate competentă responsabilă cu supravegherea filialelor unei instituții de credit mamă din UE, ale unui holding financiar mamă din UE sau ale unui holding financiar mixt mamă din UE adresează autorității responsabile cu supravegherea consolidată o cerere scrisă și motivată integral pentru actualizarea deciziei privind aplicarea articolului 136 alineatul (2). În ultimul caz, actualizarea poate fi efectuată la nivel bilateral între autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și autoritatea competentă care a făcut cererea.”

19. La articolul 131a alineatul (2), al șaselea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Următoarele autorități pot participa în colegiile supraveghetorilor:

(a) autoritățile competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții de credit mamă din UE, ale unui holding financiar mamă din UE sau ale unui holding financiar mixt mamă din UE;

(b) autoritățile competente ale unei țări gazdă în care își au sediul sucursale semnificative menționate la articolul 42a;

(c) băncile centrale, după caz; și

(d) autoritățile competente din țări terțe, dacă este cazul și sub rezerva cerințelor de confidențialitate care sunt echivalente, în opinia tuturor autorităților competente, cu cerințele din capitolul 44 secțiunea 52.”

20. La articolul 132, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) al cincilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În special, autoritățile competente responsabile cu supravegherea pe bază consolidată a instituțiilor de credit mamă din UE și a instituțiilor de credit controlate de holdinguri financiare mamă din UE sau de holdinguri financiare mixte mamă din UE transmit autorităților competente din alte state membre, responsabile cu supravegherea filialelor acestor instituții mamă, toate informațiile relevante. Pentru stabilirea sferei informațiilor relevante, se ține seama de importanța filialelor respective în cadrul sistemului financiar al statelor membre în cauză.”;

- (b) în al șaselea paragraf, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) identificarea structurii juridice a grupului și a structurii organizatorice și de conducere, inclusiv a tuturor entităților reglementate, a filialelor nereglementate și a sucursalelor semnificative aparținând grupului, precum și întreprinderile mamă, în conformitate cu articolul 12 alineatul (3), cu articolul 22 alineatul (1) și cu articolul 73 alineatul (3), precum și a autorităților competente pentru entitățile reglementate din grup;”.

21. Articolul 135 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 135

Statele membre cer ca persoanele care administrează efectiv activitățile unui holding financiar sau ale unui holding financiar mixt să aibă o reputație suficient de bună și experiența necesară pentru a exercita aceste atribuții.”

22. La articolul 139 alineatul (3), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre autorizează, între autoritățile lor competente, schimbul de informații menționate la alineatul (2), cu condiția ca, în cazul holdingurilor financiare, al holdingurilor financiare mixte, al instituțiilor financiare sau al întreprinderilor de servicii auxiliare, colectarea sau deținerea de informații să nu implice în nici un fel obligația autorităților competente de a exercita un rol de supraveghere individuală a instituțiilor sau întreprinderilor respective.”

23. Articolul 140 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul în care o instituție de credit, un holding financiar, un holding financiar mixt sau un holding cu activitate mixtă controlează una sau mai multe filiale care sunt întreprinderi de asigurare sau alte întreprinderi furnizoare de servicii de investiții care fac obiectul unei autorizări, autoritățile competente și autoritățile cărora li s-a încredințat misiunea publică de supraveghere a întreprinderilor de asigurare sau a celorlalte întreprinderi furnizoare de servicii de investiții cooperează îndeaproape. Fără a aduce atingere responsabilităților lor respective, aceste autorități își comunică toate informațiile de natură să le simplifice misiunea și să permită un control al activității și al situației financiare de ansamblu a întreprinderilor pe care le supraveghează.”;

- (b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Autoritățile competente responsabile cu supravegherea pe bază consolidată stabilesc listele cu holdingurile financiare sau holdingurile financiare mixte menționate la articolul 71 alineatul (2). Listele sunt comunicate autorităților competente din celelalte state membre, Autorității bancare europene și Comisiei.”

24. Articolele 141 și 142 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 141

În cazul în care, în aplicarea prezentei directive, autoritățile competente dintr-un stat membru doresc, în cazuri specifice, să verifice informațiile cu privire la o instituție de credit, un holding financiar, o instituție financiară, o întreprindere de servicii auxiliare, un holding cu activitate mixtă, un holding financiar mixt, o filială de tipul celor menționate la articolul 137 sau cu privire la o filială de tipul celor menționate la articolul 127 alineatul (3), situate într-un alt stat membru, autoritățile respective solicită autorităților competente din celălalt stat membru să dispună efectuarea acestei verificări. Autoritățile care primesc o astfel de solicitare îi dau curs, în cadrul competențelor lor, procedând la efectuarea verificărilor respective ele însele sau permițând autorităților care au făcut solicitarea să facă verificarea sau permițând unui auditor sau expert să o facă. În cazul în care nu efectuează ea însăși verificarea, autoritatea competentă care a formulat cererea poate participa la efectuarea acesteia.

Articolul 142

Fără a aduce atingere dispozițiilor lor de drept penal, statele membre asigură posibilitatea de a impune sancțiuni sau măsuri menite să pună capăt neregulilor constatate sau cauzelor lor în cazul holdingurilor financiare, al holdingurilor financiare mixte și al holdingurilor cu activitate mixtă sau al managerilor responsabili care încalcă actele cu putere de lege și actele administrative adoptate în aplicarea articolelor 124-141 și a prezentului articol. Autoritățile competente cooperează îndeaproape pentru ca aceste sancțiuni sau măsuri să permită obținerea rezultatelor dorite, în special în cazul în care administrația centrală sau sediul principal al unui holding financiar, al unui holding financiar mixt sau al unui holding cu activitate mixtă nu se află în același stat membru ca și sediul său social.”

25. Articolul 143 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul în care o instituție de credit a cărei întreprindere mamă este o instituție de credit, un holding financiar sau un holding financiar mixt care are sediul social într-o țară terță nu face obiectul unei supravegheri consolidate în temeiul articolelor 125 și 126, autoritățile competente verifică dacă instituția de credit respectivă face obiectul unei supravegheri consolidate din partea unei autorități competente dintr-o țară terță, echivalentă supravegherii reglementate de principiile prevăzute de prezenta directivă.

Verificarea se face de autoritatea competentă care ar fi responsabilă cu supravegherea consolidată în cazul în care s-ar aplica dispozițiile alineatului (3), la cererea întreprinderii mamă sau a uneia din entitățile autorizate în Uniune sau din proprie inițiativă. Autoritatea competentă respectivă consultă celelalte autorități competente implicate.”;

- (b) la alineatul (3), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Autoritățile competente pot impune, după caz, constituirea unui holding financiar sau a unui holding financiar mixt cu sediul social în cadrul Uniunii și pot aplica dispozițiile privind supravegherea consolidată în cazul poziției consolidate a holdingului financiar sau a holdingului financiar mixt respectiv.”

26. Se introduce următorul articol:

„Articolul 146a

Statele membre solicită instituțiilor de credit să publice anual, la nivelul grupului bancar, fie integral, fie prin intermediul unor referiri la informații echivalente, descrierea structurii lor juridice și de conducere și a structurii lor organizatorice.”

27. Anexa X se modifică în conformitate cu anexa III la prezenta directivă.

Articolul 4

Modificări aduse Directivei 2009/138/CE

Directiva 2009/138/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 212 alineatul (1), literele (f) și (g) se înlocuiesc cu următorul text:

„(f) «holding de asigurare» înseamnă o întreprindere mamă care nu este un holding financiar mixt și a cărei principală activitate constă în dobândirea și deținerea unor participații în filiale, aceste filiale fiind, exclusiv sau majoritar, întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau întreprinderi de asigurare sau de reasigurare din țări terțe, cel puțin una dintre aceste filiale fiind o întreprindere de asigurare sau de reasigurare;

(g) «holding mixt de asigurare» înseamnă o întreprindere mamă, alta decât o întreprindere de asigurare, decât o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță, decât o întreprindere de reasigurare, decât o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță, decât un holding de asigurare sau un holding financiar mixt, care numără printre filialele sale cel puțin o întreprindere de asigurare sau de reasigurare;

(h) «holding financiar mixt» înseamnă un holding financiar mixt în sensul definiției de la articolul 2 punctul 15 din Directiva 2002/87/CE.”

2. La articolul 213, alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Statele membre se asigură că supravegherea la nivelul grupului se aplică:

- (a) întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare care sunt întreprinderi participative în cel puțin o întreprindere de

asigurare, o întreprindere de reasigurare, o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță sau o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță, în conformitate cu articolele 218-258;

- (b) întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare a căror întreprindere mamă este un holding de asigurare sau un holding financiar mixt cu sediul social în Uniune, în conformitate cu articolele 218-258;

- (c) întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare a căror întreprindere mamă este un holding de asigurare sau un holding financiar mixt cu sediul social într-o țară terță sau o întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță, în conformitate cu articolele 260-263;

- (d) întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare a căror întreprindere mamă este un holding mixt de asigurare, în conformitate cu articolul 265.

(3) În cazurile menționate la alineatul (2) literele (a) și (b), atunci când întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă sau holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt cu sediul social în Uniune este fie o întreprindere afiliată unei entități reglementate sau unui holding financiar mixt, fie este ea însăși (el însuși) o astfel de entitate sau un astfel de holding care face obiectul unei supravegheri suplimentare în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Directiva 2002/87/CE, supraveghetorul grupului poate decide, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate, să nu efectueze supravegherea concentrării riscurilor menționată la articolul 244 din prezenta directivă și/sau supravegherea tranzacțiilor intragrup menționată la articolul 245 din prezenta directivă la nivelul respectivei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare participative sau al holdingului de asigurare sau al holdingului financiar mixt.

(4) În cazul în care un holding financiar mixt face obiectul unor dispoziții echivalente atât în prezenta directivă, cât și în Directiva 2002/87/CE, în special în ceea ce privește supravegherea în funcție de riscuri, supraveghetorul grupului, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere implicate, poate decide să aplice doar dispozițiile relevante din Directiva 2002/87/CE respectivului holding financiar mixt.

(5) În cazul în care un holding financiar mixt face obiectul unor dispoziții echivalente atât în prezenta directivă, cât și în Directiva 2006/48/CE, în special în ceea ce privește supravegherea în funcție de riscuri, supraveghetorul grupului, de comun acord cu autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată în sectorul bancar și în sectorul serviciilor de investiții, poate decide să aplice numai dispozițiile din directivă privind sectorul cel mai important, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (2) din Directiva 2002/87/CE.

(6) Supraveghetorul grupului informează Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (*) (ABE) și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (**) (AEAPO) cu privire la deciziile adoptate în temeiul alineatelor (4) și (5). ABE, AEAPO și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 (***) (AEVMP), elaborează, prin intermediul Comitetului comun al autorităților europene de supraveghere (Comitetul comun), orientări generale menite să asigure convergența practicilor de supraveghere și elaborează un proiect de standarde tehnice de reglementare, pe care îl înaintează Comisiei în termen de trei ani de la adoptarea orientărilor generale.

Comisia este împuternicită să adopte standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 12.

(**) JO L 331, 15.12.2010, p. 48.

(***) JO L 331, 15.12.2010, p. 84.”

3. La articolul 214, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Exercițarea supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 nu implică obligația ca autoritățile de supraveghere să aibă un rol de supraveghere în raport cu o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță, o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță, un holding de asigurare, un holding financiar mixt sau un holding mixt de asigurare luate în considerare separat, fără a aduce atingere articolului 257 în ceea ce privește holdingurile de asigurare sau holdingurile financiare mixte.”

4. La articolul 215, alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) În cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă sau holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt, în sensul dispozițiilor de la articolul 213 alineatul (2) literele (a) și (b), este la rândul său o filială a unei alte întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau a unui alt holding de asigurare sau a unui alt holding financiar mixt cu sediul social în Uniune, articolele 218-258 se aplică doar la nivelul principalei întreprinderi mamă de asigurare sau de reasigurare, al principalului holding mamă de asigurare sau al principalului holding mamă financiar mixt cu sediul social în Uniune.

(2) În cazul în care principala întreprindere mamă de asigurare sau de reasigurare sau principalul holding mamă

de asigurare sau principalul holding mamă financiar mixt cu sediul social în Uniune, în sensul dispozițiilor de la alineatul (1), este o filială a unei întreprinderi care face obiectul unei supravegheri suplimentare în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Directiva 2002/87/CE, supraveghetorul grupului poate decide, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate, să nu efectueze supravegherea concentrării riscurilor menționată la articolul 244 și/sau supravegherea tranzacțiilor efectuate în interiorul grupului menționată la articolul 245 la nivelul principalei întreprinderi mamă în cauză sau al holdingului principal în cauză.”

5. La articolul 216, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă sau holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt cu sediul social în Uniune, în sensul dispozițiilor de la articolul 213 alineatul (2) literele (a) și (b), nu are sediul social în același stat membru ca principala întreprindere mamă de la nivelul Uniunii menționată la articolul 215, statele membre pot autoriza autoritățile lor de supraveghere să decidă, după consultarea supraveghetorului grupului și a principalei întreprinderi mamă de la nivelul Uniunii în cauză, să supună supravegherii la nivel de grup principala întreprindere mamă de asigurare sau de reasigurare, principalul holding mamă de asigurare sau principalul holding mamă financiar mixt de la nivel național.”

6. Articolul 219 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 219

Frecvența calculului

(1) Supraveghetorul grupului se asigură că întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă sau holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt realizează cel puțin o dată pe an calculele menționate la articolul 218 alineatele (2) și (3).

Datele relevante acestui calcul și rezultatele sale sunt transmise supraveghetorului grupului de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă sau, în cazul în care grupul nu are la conducere o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, de către holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt sau de către întreprinderea din cadrul grupului desemnată de supraveghetorul grupului după consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate și a grupului însuși.

(2) Întreprinderea de asigurare, întreprinderea de reasigurare, holdingul de asigurare și holdingul financiar mixt monitorizează în permanență cerința de capital de solvabilitate a grupului. În cazul în care profilul de risc al grupului se abate în mod semnificativ de la ipotezele care stau la baza cerinței de capital de solvabilitate a grupului comunicate ultima dată, cerința de capital de solvabilitate a grupului este recalculată fără întârziere și este comunicată supraveghetorului grupului.

În cazul în care există elemente care sugerează că profilul de risc al grupului s-a modificat în mod semnificativ de la data la care s-a comunicat ultima dată cerința de capital de solvabilitate a grupului, supraveghetorul grupului poate solicita o recalculare a cerinței de capital de solvabilitate a grupului.”

7. Articolul 226 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 226

Holdinguri de asigurare intermediare

(1) La calcularea solvabilității la nivel de grup a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care deține o participație într-o întreprindere de asigurare afiliată, într-o întreprindere de reasigurare afiliată, într-o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță sau într-o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță prin intermediul unui holding de asigurare sau al unui holding financiar mixt, se ține seama de situația holdingului de asigurare sau a holdingului financiar mixt în cauză.

Exclusiv în scopul acestui calcul, holdingul de asigurare intermediar sau holdingul financiar mixt intermediar este tratat ca și cum ar fi o întreprindere de asigurare sau de reasigurare supusă normelor prevăzute în titlul I capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunile 1, 2 și 3 cu privire la cerința de capital de solvabilitate și ca și cum ar fi supus condițiilor prevăzute în titlul I capitolul VI secțiunea 3 subsecțiunile 1, 2 și 3 cu privire la fondurile proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate.

(2) În cazul în care un holding de asigurare intermediar sau un holding financiar mixt intermediar deține datorii subordonate sau alte fonduri proprii eligibile supuse limitelor în conformitate cu articolul 98, acestea sunt considerate drept fonduri proprii eligibile până la concurența valorilor calculate prin aplicarea limitelor stabilite la articolul 98 la totalul fondurilor proprii eligibile existente la nivel de grup în raport cu cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup.

Orice fonduri proprii eligibile ale unui holding de asigurare intermediar sau ale unui holding financiar mixt intermediar care, dacă ar fi deținute de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, ar trebui aprobate în prealabil de către autoritatea de supraveghere în conformitate cu articolul 90, pot fi incluse în calculul solvabilității la nivel de grup numai în măsura în care au fost aprobate în mod corespunzător de către supraveghetorul grupului.”

8. La articolul 231 alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul în care se solicită permisiunea de a calcula cerința de capital de solvabilitate pe bază consolidată a unui

grup, precum și cerința de capital de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din grup pe baza unui model intern de către o întreprindere de asigurare sau de reasigurare și întreprinderile sale afiliate ori, în comun, de către întreprinderile afiliate unui holding de asigurare sau unui holding financiar mixt, autoritățile de supraveghere în cauză cooperează pentru a decide dacă acordă sau nu această permisiune și, după caz, pentru a stabili condițiile unei astfel de permisiuni.”

9. La articolul 233, alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) În cazul se solicită permisiunea de a calcula cerința de capital de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din grup pe baza unui model intern, de către o întreprindere de asigurare sau de reasigurare și de întreprinderile afiliate acestora ori, în comun, de întreprinderile afiliate unui holding de asigurare sau unui holding financiar mixt, se aplică mutatis mutandis articolul 231.”

10. În titlul III capitolul II secțiunea 1, titlul subsecțiunii 5 se înlocuiește cu următorul text:

„Supravegherea solvabilității unui grup de întreprinderi de asigurare și de reasigurare care sunt filiale ale unui holding de asigurare sau ale unui holding financiar mixt”.

11. Articolul 235 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 235

Solvabilitatea la nivel de grup a unui holding de asigurare sau a unui holding financiar mixt

(1) În cazul în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare sunt filiale ale unui holding de asigurare sau ale unui holding financiar mixt, supraveghetorul grupului se asigură că calculul solvabilității grupului se efectuează la nivelul holdingului de asigurare sau al holdingului financiar mixt, aplicându-se dispozițiile de la articolul 220 alineatul (2) până la articolul 233.

(2) În scopul acestui calcul, întreprinderea mamă este tratată ca și cum ar fi o întreprindere de asigurare sau de reasigurare supusă normelor prevăzute în titlul I capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunile 1, 2 și 3 cu privire la cerința de capital de solvabilitate și supusă condițiilor prevăzute în titlul I capitolul VI secțiunea 3 subsecțiunile 1, 2 și 3 cu privire la fondurile proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate.”

12. Articolul 243 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 243

Filiarele unui holding de asigurare sau ale unui holding financiar mixt

Articolele 236-242 se aplică mutatis mutandis întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care sunt filiale ale unui holding de asigurare sau ale unui holding financiar mixt.”

13. La articolul 244, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre impun întreprinderilor de asigurare și de reasigurare sau holdingurilor de asigurare sau holdingurilor financiare mixte să transmită supraveghetorului grupului rapoarte periodice, cel puțin anuale, cu privire la orice concentrare semnificativă a riscurilor la nivel de grup, cu excepția cazului în care se aplică articolul 215 alineatul (2).

Informațiile necesare se transmit supraveghetorului grupului de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare care se află la conducerea grupului sau, în cazul în care grupul nu este condus de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, ele se transmit de către holdingul de asigurare, de către holdingul financiar mixt sau de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare aparținând grupului care este desemnată de supraveghetorul grupului după consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate și a grupului.

Concentrările riscurilor menționate la primul paragraf sunt supuse procesului de supraveghere efectuat de către supraveghetorul grupului.”

14. La articolul 245, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre impun întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, holdingurilor de asigurare și holdingurilor financiare mixte să transmită supraveghetorului grupului rapoarte periodice, cel puțin anuale, cu privire la orice tranzacție intragrup importantă efectuată de întreprinderi de asigurare și de reasigurare din cadrul grupului, inclusiv cele efectuate cu o persoană fizică având legături strânse cu oricare întreprindere din cadrul grupului, cu excepția cazului în care se aplică articolul 215 alineatul (2).

În plus, statele membre impun furnizarea de rapoarte cu privire la tranzacțiile intragrup extrem de importante imediat ce acest lucru este posibil.

Informațiile necesare se transmit supraveghetorului grupului de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare care se află la conducerea grupului sau, în cazul în care grupul

nu este condus de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, acestea se transmit de către holdingul de asigurare, de către holdingul financiar mixt sau de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare aparținând grupului care este desemnată de către supraveghetorul grupului după consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate și a grupului.

Tranzacțiile efectuate în interiorul grupului sunt supuse procesului de supraveghere efectuat de către supraveghetorul grupului.”

15. La articolul 246 alineatul (4), primul, al doilea și al treilea paragraf se înlocuiesc cu următorul text:

„(4) Statele membre impun întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative, holdingului de asigurare sau holdingului financiar mixt să efectueze, la nivelul grupului, evaluarea prevăzută la articolul 45. Evaluarea internă a riscurilor și a solvabilității realizată la nivelul grupului este supusă procesului de supraveghere efectuat de supraveghetorul grupului, în conformitate cu capitoul III.

Atunci când calculul solvabilității la nivel de grup se face în conformitate cu metoda nr. 1 menționată la articolul 230, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă sau holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt facilitează supraveghetorului grupului o bună înțelegere a diferenței dintre suma cerințelor de capital de solvabilitate a tuturor întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare afiliate din grup și cerința de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului.

Întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă sau holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt, sub rezerva acordului din partea supraveghetorului grupului, poate efectua toate evaluările necesare în temeiul articolului 45 la nivelul grupului și la nivelul oricărei filiale din cadrul grupului, în același timp, și poate întocmi un singur document care să cuprindă toate evaluările.”

16. La articolul 247 alineatul (2), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) în cazul în care grupul nu este condus de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, de următoarea autoritate de supraveghere:

- (i) în cazul în care întreprinderea mamă a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare este un holding de asigurare sau un holding financiar mixt, este vorba despre autoritatea de supraveghere care a autorizat respectiva întreprindere de asigurare sau de reasigurare;

(ii) în cazul în care cel puțin două întreprinderi de asigurare sau de reasigurare cu sediul social în Uniune au drept întreprindere mamă același holding de asigurare sau același holding financiar mixt, iar una dintre aceste întreprinderi a fost autorizată în statul membru în care are sediul social holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt, este vorba despre autoritatea de supraveghere a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare autorizate în statul membru respectiv;

(iii) în cazul în care grupul este condus de cel puțin două holdinguri de asigurare sau holdinguri financiare mixte cu sediul social în state membre diferite și dacă există o întreprindere de asigurare sau de reasigurare în fiecare dintre aceste state, este vorba despre autoritatea de supraveghere a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare cu cel mai mare total al bilanțului;

(iv) în cazul în care cel puțin două întreprinderi de asigurare sau de reasigurare cu sediul social în Uniune au drept întreprindere mamă același holding de asigurare sau același holding financiar mixt și niciuna dintre aceste întreprinderi nu a fost autorizată în statul membru în care are sediul social holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt, este vorba despre autoritatea de supraveghere care a autorizat întreprinderea de asigurare sau de reasigurare cu cel mai mare total al bilanțului; sau

(v) în cazul în care grupul este un grup care nu are o întreprindere mamă sau în alte cazuri decât cele menționate la punctele (i)-(iv), este vorba despre autoritatea de supraveghere care a autorizat întreprinderea de asigurare sau de reasigurare cu cel mai mare total al bilanțului.”

17. La articolul 249 alineatul (1), se adaugă următorul paragraf:

„Supraveghetorul grupului furnizează autorităților de supraveghere în cauză și AEAPO toate informațiile referitoare la grup, în conformitate cu articolul 19, cu articolul 51 alineatul (1) și cu articolul 254 alineatul (2), în special informații referitoare la structura juridică a grupului, precum și la structura organizațională și de guvernanță a acestuia.”

18. La articolul 256, alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Statele membre solicită întreprinderilor de asigurare și de reasigurare participative, holdingurilor de asigurare și holdingurilor financiare mixte să facă public, anual, un raport privind solvabilitatea și situația financiară la nivel de grup. Articolele 51, 53, 54 și 55 se aplică *mutatis mutandis*.

(2) O întreprindere de asigurare sau de reasigurare participativă, un holding de asigurare sau un holding financiar mixt, sub rezerva acordului din partea supraveghetorului grupului, poate prezenta un singur raport privind solvabilitatea și situația sa financiară, care să cuprindă următoarele:

(a) informațiile la nivel de grup care trebuie făcute publice în conformitate cu alineatul (1);

(b) informațiile pentru oricare dintre filialele din cadrul grupului care trebuie să fie identificabile în mod individual și trebuie făcute publice în conformitate cu articolele 51, 53, 54 și 55.

Înainte de a-și da acordul în conformitate cu primul paragraf, supraveghetorul grupului consultă și ține seama de toate punctele de vedere și de rezervele membrilor colegiului supraveghetorilor.”

19. Articolul 257 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 257

Organul administrativ, de conducere sau de control al holdingurilor de asigurare și al holdingurilor financiare mixte

Statele membre impun tuturor persoanelor care conduc efectiv holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt să respecte cerințele de competență și onorabilitate în îndeplinirea obligațiilor care le revin.

Articolul 42 se aplică *mutatis mutandis*.”

20. La articolul 258, alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Dacă întreprinderile de asigurare sau de reasigurare dintr-un grup nu respectă cerințele prevăzute la articolele 218-246 sau în cazul în care cerințele sunt îndeplinite, dar solvabilitatea poate fi totuși pusă în pericol sau în cazul în care tranzacțiile în interiorul grupului sau concentrările riscurilor reprezintă o amenințare la adresa situației financiare a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare, măsurile necesare pentru a remedia situația cât mai repede posibil sunt adoptate de către:

(a) supraveghetorul grupului, în cazul holdingurilor de asigurare și al holdingurilor financiare mixte;

(b) autoritățile de supraveghere, în cazul întreprinderilor de asigurare și de reasigurare.

În cazul în care, în situația menționată la primul paragraf litera (a), supraveghetorul grupului nu este una dintre autoritățile de supraveghere din statul membru în care are sediul social holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt, supraveghetorul grupului informează respectivele autorități de supraveghere cu privire la concluziile sale, pentru ca acestea să poată lua măsurile necesare.

În cazul în care, în situația menționată la primul paragraf litera (b), supraveghetorul grupului nu este una dintre autoritățile de supraveghere din statul membru în care are sediul social întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, supraveghetorul grupului informează respectivele autorități de supraveghere cu privire la concluziile sale, pentru ca acestea să poată lua măsurile necesare.

Fără a aduce atingere alineatului (2), statele membre stabilesc măsurile care pot fi luate de către autoritățile lor de supraveghere cu privire la holdingurile de asigurare și la holdingurile financiare mixte.

Autoritățile de supraveghere în cauză, inclusiv supraveghetorul grupului, își coordonează, dacă este cazul, măsurile.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor lor de drept penal, statele membre impun sancțiuni sau adoptă măsuri în ceea ce privește holdingurile de asigurare și holdingurile financiare mixte care încalcă actele cu putere de lege și actele administrative adoptate pentru a transpune prezentul titlu sau în ceea ce privește persoana care administrează efectiv respectivele întreprinderi. Autoritățile de supraveghere colaborează îndeaproape pentru a garanta că sancțiunile sau măsurile respective sunt eficace, mai ales atunci când administrația centrală sau punctul de lucru principal al unui holding de asigurare sau al unui holding financiar mixt nu se află în statul membru în care se află sediul său social.”

21. Articolul 262 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 262

Întreprinderi mamă înregistrate într-o țară terță: lipsa echivalenței

(1) În cazul în care verificarea efectuată în conformitate cu articolul 260 arată lipsa unei supravegheri echivalente, statele membre aplică întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, mutatis mutandis, fie articolele 218-258, cu excepția articolelor 236-243, fie una dintre metodele menționate la alineatul (2) din prezentul articol.

Principiile generale și metodele prevăzute la articolele 218-258 se aplică la nivelul holdingului de asigurare, al holdingului financiar mixt, al întreprinderii de asigurare dintr-o țară terță sau al întreprinderii de reasigurare dintr-o țară terță.

Exclusiv în scopul calculării solvabilității grupului, întreprinderea mamă este tratată ca și cum ar fi o întreprindere de asigurare sau de reasigurare supusă condițiilor prevăzute în titlul I capitolul VI secțiunea 3 subsecțiunile 1, 2 și 3, în ceea ce privește fondurile proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate, și oricăreia dintre următoarele:

(a) o cerință de capital de solvabilitate determinată în conformitate cu principiile menționate la articolul 226 în cazul unui holding de asigurare sau al unui holding financiar mixt;

(b) o cerință de capital de solvabilitate determinată în conformitate cu principiile menționate la articolul 227 în cazul unei întreprinderi de asigurare dintr-o țară terță sau al unei întreprinderi de reasigurare dintr-o țară terță.

(2) Statele membre permit autorităților lor de supraveghere să aplice alte metode care să asigure o supraveghere adecvată a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care fac parte dintr-un grup. Aceste metode sunt aprobate de supraveghetorul grupului după consultarea celorlalte autorități de supraveghere interesate.

Autoritățile de supraveghere pot, în mod special, să solicite înființarea unui holding de asigurare cu sediul social în Uniune sau a unui holding financiar mixt cu sediul social în Uniune și să aplice prezentul titlu întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din grupul condus de respectivul holding de asigurare sau holding financiar mixt.

Metodele alese permit realizarea obiectivelor supravegherii la nivel de grup, astfel cum sunt definite în prezentul titlu, și sunt notificate celorlalte autorități de supraveghere interesate și Comisiei.”

22. La articolul 263, primul și al doilea paragraf se înlocuiesc cu următorul text:

„În cazul în care întreprinderea mamă menționată la articolul 260 este ea însăși filiala unui holding de asigurare sau a unui holding financiar mixt cu sediul social într-o țară terță sau a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță, statele membre aplică verificarea prevăzută la articolul 260 numai la nivelul principalei întreprinderi mamă care este un holding de asigurare dintr-o țară terță, un holding financiar mixt dintr-o țară terță, o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță sau o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță.

Cu toate acestea, în lipsa unei supravegheri echivalente în sensul dispozițiilor de la articolul 260, autoritățile de supraveghere pot decide să realizeze o nouă verificare la un nivel inferior, la care se află o întreprindere mamă a unor întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, fie că este vorba despre un holding de asigurare dintr-o țară terță, de un holding financiar mixt dintr-o țară terță, de o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță sau de o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță.”

Articolul 5**Revizuire**

Comisia revizuieste integral Directiva 2002/87/CE, inclusiv actele delegate și de punere în aplicare adoptate în temeiul acesteia. În urma revizuirii efectuate, Comisia transmite un raport Parlamentului European și Consiliului până la 31 decembrie 2012, raport care să vizeze îndeosebi domeniul de aplicare al directivei respective, inclusiv oportunitatea extinderii acestuia prin revizuirea articolului 3, precum și aplicarea directivei respective în cazul entităților nereglementate, în special al vehiculelor investiționale. Raportul vizează, de asemenea, criteriile de identificare a conglomeratelor financiare aflate în proprietatea unor grupuri nefinanciare mai mari, în cazul cărora totalul activităților din sectorul bancar, al asigurărilor și al investițiilor este relevant și semnificativ pe piața internă a serviciilor financiare.

Comisia analizează, de asemenea, oportunitatea ca AES să elaboreze, prin intermediul Comitetului comun, orientări generale pentru evaluarea acestei relevanțe materiale.

În același context, raportul vizează conglomeratele financiare relevante din punct de vedere sistemic care, din cauza dimensiunii, interconectării sau complexității lor, sunt deosebit de vulnerabile și care trebuie să fie identificate prin analogie cu standardele evolutive ale Consiliului pentru Stabilitate Financiară și ale Comitetului de supraveghere bancară de la Basel. În plus, în raport se analizează posibilitatea introducerii unor simulări de criză obligatorii. Raportul este urmat, dacă este cazul, de propuneri legislative adecvate.

Articolul 6**Transpunere**

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma articolelor 1, 2 și 3 din prezenta directivă până la 10 iunie 2013. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor acte, precum și un tabel de corespondență între respectivele acte și prezenta directivă.

(2) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma articolului 4 din prezenta directivă începând cu

10 iunie 2013. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor acte, precum și un tabel de corespondență între respectivele acte și prezenta directivă.

(3) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre asigură intrarea în vigoare, până la 22 iulie 2013, a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma articolului 2 punctul 23 din prezenta directivă, precum și articolului 2 punctul 1 și punctul 2 litera (a) din prezenta directivă, în măsura în care respectivele dispoziții modifică articolul 1, articolul 2 punctele 4, 5a și 16 și articolul 3 alineatul (2) din Directiva 2002/87/CE în ceea ce privește administratorii fondurilor de investiții alternative. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor măsuri, precum și un tabel de corespondență între respectivele acte și prezenta directivă.

(4) Atunci când statele membre adoptă actele menționate la prezentul articol, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(5) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 7**Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 8**Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 16 noiembrie 2011.

Pentru Parlamentul European

Președintele

J. BUZEK

Pentru Consiliu

Președintele

W. SZCZUKA

ANEXA I

Anexele I și II la Directiva 98/78/CE se modifică după cum urmează:

A. Anexa I se modifică după cum urmează:

1. În secțiunea 2.1:

(a) la al patrulea paragraf, a doua liniuță se înlocuiește cu următorul text:

„— în cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare este afiliată unui holding de asigurare sau unui holding financiar mixt cu sediul social în același stat membru ca și întreprinderea de asigurare sau cea de reasigurare și atât holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt, cât și întreprinderea de asigurare sau de reasigurare afiliată sunt luate în considerare în efectuarea calculului.”;

(b) al cincilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre pot, de asemenea, să renunțe la calculul solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, în cazul în care este vorba despre o întreprindere de asigurare sau de reasigurare afiliată unei alte întreprinderi de asigurare sau unei alte întreprinderi de reasigurare sau unui holding de asigurare sau unui holding financiar mixt cu sediul social într-un alt stat membru, și în cazul în care autoritățile competente din statele membre respective au convenit să acorde autorităților competente ale celui din urmă responsabilitatea de a exercita supravegherea suplimentară.”

2. Secțiunea 2.2 se înlocuiește cu următorul text:

„2.2. Holdinguri de asigurare intermediare și holdinguri financiare mixte intermediare

La calcularea solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care deține o participație într-o întreprindere de asigurare sau de reasigurare afiliată, o întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță prin intermediul unui holding de asigurare sau al unui holding financiar mixt, se ține seama de situația holdingului de asigurare intermediar sau a holdingului financiar mixt intermediar. Exclusiv în scopurile acestui calcul, care trebuie efectuat în conformitate cu metodele și principiile generale descrise în prezenta anexă, acest holding de asigurare sau holding financiar mixt este tratat ca și cum ar fi o întreprindere de asigurare sau de reasigurare supusă unei cerințe de solvabilitate zero și ca și cum ar fi supus condițiilor stabilite la articolul 16 din Directiva 73/239/CEE, la articolul 27 din Directiva 2002/83/CE sau la articolul 36 din Directiva 2005/68/CE cu privire la elementele eligibile pentru marja de solvabilitate.”

B. Anexa II se modifică după cum urmează:

1. Titlul se înlocuiește cu următorul text:

„SUPRAVEGHEREA SUPPLEMENTARĂ A ÎNTREPRINDERILOR DE ASIGURARE SAU DE REASIGURARE CARE SUNT FILIALE ALE UNUI HOLDING DE ASIGURARE, ALE UNUI HOLDING FINANCIAR MIXT SAU ALE UNEI ÎNTREPRINDERI DE ASIGURARE SAU DE REASIGURARE DINTR-O ȚARĂ TERȚĂ”.

2. la punctul 1, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„1. În cazul a două sau mai multor întreprinderi de asigurare sau de reasigurare menționate la articolul 2 alineatul (2) care sunt filiale ale unui holding de asigurare, ale unui holding financiar mixt, ale unei întreprinderi de asigurare dintr-o țară terță sau ale unei întreprinderi de reasigurare dintr-o țară terță și care sunt stabilite în state membre diferite, autoritățile competente se asigură că metoda descrisă de prezenta anexă este aplicată în mod consecvent.”

3. La punctul 2, a doua și a treia liniuță și paragraful de după a treia liniuță se înlocuiesc cu următorul text:

„— în cazul în care această întreprindere de asigurare sau de reasigurare și una sau mai multe alte întreprinderi de asigurare sau de reasigurare autorizate în același stat membru au drept întreprindere mamă același holding de asigurare, holding financiar mixt sau aceeași întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară, iar întreprinderea de asigurare sau de reasigurare este luată în considerare în calculul prevăzut în prezenta anexă efectuat pentru una din celelalte întreprinderi;

— în cazul în care această întreprindere de asigurare sau de reasigurare și una sau mai multe alte întreprinderi de asigurare sau de reasigurare autorizate în alte state membre au drept întreprindere mamă același holding de asigurare, holding financiar mixt sau aceeași întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară și în cazul în care s-a încheiat un acord de atribuire a exercitării supravegherii suplimentare prevăzute în prezenta anexă autorităților de supraveghere din alt stat membru în conformitate cu articolul 4 alineatul (2).

În cazul în care holdinguri de asigurare, holdinguri financiare mixte sau întreprinderi de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță dețin participații succesive în holdingul de asigurare, în holdingul financiar mixt sau în întreprinderile de asigurare sau de reasigurare din țara terță, statele membre pot aplica calculele prevăzute în prezenta anexă numai la nivelul întreprinderii mamă principale a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare care este un holding de asigurare, un holding financiar mixt sau o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță sau o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță.”

4. Punctul 3 se înlocuiește cu următorul text:

„3. Autoritățile competente veghează ca la nivelul holdingului de asigurare, al holdingului financiar mixt și al întreprinderii de asigurare ori de reasigurare din țara terță să se efectueze calcule analoage cu cele descrise în anexa I.

Analogia constă în aplicarea principiilor și a metodelor generale descrise în anexa I la nivelul holdingului de asigurare, al holdingului financiar mixt sau al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță.

Exclusiv în scopul acestui calcul, întreprinderea mamă este tratată ca și cum ar fi o întreprindere de asigurare sau de reasigurare care trebuie să respecte următoarele condiții:

- o cerință de solvabilitate zero, în cazul în care este un holding de asigurare sau un holding financiar mixt;
 - o solvabilitate calculată în conformitate cu principiile enunțate în secțiunea 2.3 din anexa I, în cazul în care este vorba de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță;
 - condiții identice cu cele prevăzute la articolul 16 alineatul (1) din Directiva 73/239/CEE sau la articolul 18 din Directiva 79/267/CEE privind elementele eligibile pentru marja de solvabilitate.”
-

ANEXA II

În anexa I la Directiva 2002/87/CE, la secțiunea „II. Metode tehnice de calcul”, metoda nr. 3 și metoda nr. 4 se înlocuiesc cu următorul text:

„Metoda nr. 3: combinare

Autoritățile competente pot permite combinarea metodelor 1 și 2.”

ANEXA III

În Directiva 2006/48/CE, în anexa X partea 3 secțiunea 3, punctul 30 se înlocuiește cu următorul text:

- „30. În cazul în care o instituție de credit mamă din UE și filialele sale sau filialele unui holding financiar mamă din UE sau ale unui holding financiar mixt mamă din UE intenționează să utilizeze abordarea de evaluare avansată, cererea trebuie să includă descrierea metodologiei utilizate pentru alocarea capitalului în vederea acoperirii riscului operațional între diferitele entități ale grupului.”
-